

၈ : ၆ : ၀၇ ၆ ၀

BURMESE CLASSIC .COM

မဟာဗျာဓိကော့ တစ်ည

ပြန်လည်အိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၀၈၁၁
- မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၀၈၁၁
- အဖိုးခိုင်း - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြဲ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြဲ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

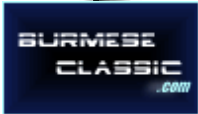

စကားပုံတစ်ခုရှိပါတယ်။
အမေပြောတော့ တစ်လ
မယားပြောတော့ တစ်ညတဲ့။

x x x x

၈၉၅ - ၈၃

ပြည့်ပိုင်မူအိမ်
မယားပြောတော့ တစ်ည / ပြည့်ပိုင်မူအိမ် ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) မယားပြောတော့ တစ်ည

အမေ တစ်လတိတိပြောသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို
မယားပြောတော့ တစ်ညထဲနှင့် ပြီးမြောက်သည်ဆိုသော စကားပုံ
ဖြစ်သည်။

ယခုဝတ္ထုထဲက မယားပြောတော့ တစ်ညကျပြန်တော့
တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

မည်ကဲ့သို့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသနည်းဟု ဆိုသော်. . . ။

x x x x

“မောင့်ကို စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော်၊ မောင် မေးစရာ
လေးရှိလို့”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ခေါင်းတိုညိတ်ပြသည်။

“ဘာမေးမလို့လဲ မောင်ရဲ့၊ မေးလေ”

“ဖြူရဲ့ဖေဖေက အထူးကုဆရာဝန်ဆို”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်လေ မောင်ရဲ့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

သူမက မျက်နှာကိုမော့ကာကြည့်ရင်း အမေးရှိသည်။

“ဖြူနဲ့မောင်နဲ့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်

လား၊ ဒီတော့ မောင့်ရဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီးကို အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဆိုတာကလွဲပြီး ဘာအထူးကုလဲဆိုတာ မောင်က မသိဘူးလေ၊ မောင့်ရဲ့မိဘတွေက မေးလာခဲ့ရင် တိတိကျကျဖြေလို့ရအောင် မောင်က မေးချင်လို့ပါကွာ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... ဖေဖေက ဘာအထူးကုလဲ၊ အဲဒီဟာကို သိချင်တာလား”

သူမက ပြုံးရင်း သူ့ကိုဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြူရဲ့၊ မောင်တို့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာက ဆရာဝန်မရှိဘူး၊ အင်ဂျင်နီယာတို့ ဘာတို့ပဲရှိတာ၊ ဒီတော့ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် အားကိုးရတာပေါ့၊ ဖြူဖေဖေက အသည်းအထူးကုလား၊ နှလုံးအထူးကုလား၊ ဒါမှမဟုတ် အထွေထွေရောဂါအထူးကုလား၊ အဲဒီလို တိတိကျကျသိချင်တာ”

“ဪ... ဖေဖေကတုတ်ရောဂါနဲ့ မောင့်ဆွေမျိုးတွေဖြစ်တဲ့ ရောဂါ တိုက်ဆိုင်ခဲ့ရင် အားကိုးချင်တာ၊ ဒီလိုလား”

သူ 'ဟုတ်တယ်'ဟုဆိုရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“ဖြူဖေဖေနဲ့ မောင်တို့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ လွတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တောင် ဖေဖေရဲ့ လူနာဖြစ်ချင်ဖြစ်လာဦးမှာ”ဟုဆိုရင်း သူမ ရယ်သည်။

“အေးပါ... ဘာအထူးကုလဲဆိုတာသာ ပြောပါ၊ ကဲ ဆို

ဘာအထူးကုလဲ”

“ဖြူဖေဖေက လိပ်ခေါင်းအထူးကု”

“အင်”

x x x x

If you refuse a wife with one fault, you will take one with two.

အမှားတစ်ခုတည်းသာရှိသော မယားတစ်ယောက်ကို သင်ငြင်းဆန်ပါက အမှားနှစ်ခုရှိသော မယားတစ်ယောက်ကို သင်ရလိမ့်မည်။

Welsh Proverb

x x x x

“ဘာ... ဘယ်လို လိပ်ခေါင်းအထူးတု ဟုတ်လား”
မျက်လုံးပြုမှုမျက်ဆန်ပြုဖြင့် မေးသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း
သူမက ခွီးခနဲရယ်သည်။ ပြီး ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်
သည်။

“မအံ့ဩနဲ့ မောင်ရဲ့၊ မောင်လည်း တစ်နေ့ ဖေဖေလူနာ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ၊ မောင်ရဲ့မိဘတွေရော၊ မောင်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေ
ရော ဖေဖေလူနာ ဖြစ်... ဖြစ်”

“တော်ပါတော့ ဖြူရယ်၊ ကြားရတာ ခေါင်းကျိန်းလွန်းလို့”
သူ့ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ခေါင်းကျိန်းစရာမလိုဘူး မောင်ရယ်၊ ဖေဖေကလေ အထူးကုပီပီ လုံးဝ တိကျမှန်ကန် မြန်ဆန်စိတ်ချရပါတယ်။ ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိဘူး၊ မှားပြီးဖြစ်မိ ညှပ်မိစရာအကြောင်း ကို မရှိတာ၊ မယုံရင် မောင်ကိုယ်တိုင် ဖေဖေနဲ့တွေ့ကြည့်ပါလား။”

“ဘာကိစ္စတွေ့ရမှာလဲ၊ ဖြူဖေဖေနဲ့ လိုက်တွေ့ရအောင် မောင့်မှာမှ လိပ်ခေါင်းမရှိတာ၊ ဘယ်တော့မှလည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ မောင်ရဲ့၊ လောကကြီးမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်၊ မထူးပါဘူးမောင်ရယ် ဖေဖေဆီ တစ်ခါလောက်လိုက်ခဲ့ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါလား။”

သူမက ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြင့် ဆိုလာသည်မို့ သူ ခေါင်းကို ဘယ်ညှာခါပြုဖြစ်သည်။

“အာ... ကိုယ့်မှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး၊ ဘာမှစမ်းစရာ မလိုဘူး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပြီးသား။”

ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမက ခွီးခနဲ ရယ်သည်။

“နောက်တာပါမောင်ရယ်၊ ဖေဖေက ခွဲစိတ်အထူးကုပါ၊ လိပ်ခေါင်းအထူးကု မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကလည်း ဗဟုသုတနည်း လိုက်တာ လိပ်ခေါင်းအထူးကုဆိုတာ အနောက်တိုင်းဆေးလောက

မှာ ကြားဖူးလို့လား။”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ ဖြူရ၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ လောကမှာမရှိဘူး၊ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်၊ နောက်ဆို ဖြူဖေဖေက လိပ်ခေါင်း အထူးကုဖြစ်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီဘာသာရပ်အတွက် စာတမ်းတွေဘာတွေ ပြုစုပြီး နာမည်ကြီးချင်ကြီးနေဦးမှာ။”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ပင် သူမကို သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဪ... အဲဒီအချိန်ကျတော့လည်း မောင်အပါအဝင် မောင့်ဆွေမျိုးတွေအတွက် စိတ်အေးရတာပေါ့။”

သူမက ခေသုတော့မဟုတ်၊ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပင် ပြန်၍ ဆိုသည်။

“တော်ပါပြီ ဖြူရ၊ တခြားအကြောင်း ပြောရအောင်ပါ။”

“မောင်ပဲ ဖေဖေကို ဘာအထူးကုလဲလို့ စမေးတာလေ။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်မေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူက ကောင်းကောင်းမှမဖြေတာ၊ လျှောက်နောက်နေပြီးတော့။”

“ချစ်လို့နောက်တာကို စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့။”

သူမက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုသည်မို့ သူပါ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ အမြဲရွတ်နောက်နောက်နိုင်သော ကလေးမကိုကြည့်ရင်း

“အာ... ဘာလုပ်တာလဲ။”

သူမက ခပ်ခွဲခွဲဆိုသည်။

“ဘာများလိမ်းထားသလဲလို့ပါ။”

သူ ခပ်တည်တည်ပင် ညာဖြစ်သည်။

“အောင်မာ... လူလည်မကျပါနဲ့၊ ကဲ ဒါဖြင့်ပြော ဖြူ
ဘာလိမ်းထားလဲ၊ အခုချက်ချင်း ပြော”

သူမကလည်း ချက်ချင်းပင် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“အင်း... မောင့်စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတယ်၊
သေချာအောင် နောက်တစ်ခါ စမ်းသပ်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ ကဲ
ရှေ့နည်းနည်းတိုး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ‘လူလည်’ဟုဆိုရင်း ရှက်ဝဲဝဲ
ဖြင့် သူမကို ဆွဲဆိတ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူ ရယ်ဖြစ်သည်။

x x x x

“မိန်းမမယူခဲ့ငါ့ကောင်... ငါတို့တောင် ပြန်အမ်းမရလို့
ငြိမ်နေကြရတာ၊ ပြန်အမ်းလို့များရရင် အရင်အတိုင်း သူ့အမေအိမ်
ပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်”

“ကလေးနှစ်ယောက်ကို အတိုးဆိုပြီး အဆစ်ထည့်ပေးပြီး
တော့လား”

ခိုင်မြတ်အဆိုကို ရန်နောင်က စကားထောက်သည်။
“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့် ငါကလည်း
ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘွဲ့ကလည်းရပြီးပြီ၊ အလုပ်ကလည်း
အဆင်သင့်ဆိုတော့ ငါ့မိဘတွေကလည်း မိန်းမယူခိုင်းနေကြပြီကွ”

“မင်းကလည်း ရချင်ချင်နဲ့ဆိုတော့ အကိုက်ပေါ့ကွာ”
သူ့စကားအဆုံးမှာ ရန်နောင်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပင်ဆိုသည်။

“ငါတို့ သားနဲ့မယားနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး မင်းက
အားကျနေတာနဲ့တူတယ်။ အေးလေ တံလျှပ်ကိုရေထင်ပြီး ဒုက္ခ
ရောက်ချင်နေတာကိုး၊ တားမရရင်လည်း မတားတော့ဘူး
သက်မောင်မောင်ရေ”

ခိုင်မြဲက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“နောက်တော့မှ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပြောတာ မှန်တယ်ဟ
လို့တော့ ကုန်းမအော်နဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးမမှီတော့ဘူး”

ရန်နောင်က ခေါင်းညိတ်ကာ ညိတ်ကာဖြင့် ဆိုသည်။

“လူပျိုဘဝမှာ နေရတဲ့ လွတ်လပ်မှုအရသာကို အဲဒီအချိန်
မှာ ပြန်ပြီးမြည်းစမ်းလို့လည်း ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မပြောမရှိနဲ့
နော်ငါ့ကောင် သေသေချာချာစဉ်းစားဦး၊ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကို
စဉ်းစားဦး၊ မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်၊ ဆက်ပေါင်းဖို့ကသာ
ခက်တာ”

ခိုင်မြဲ၏စကားအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။ ပြီး
အိမ်ထောင်သည်ဘဝဆိုတာ ဘာကြီးပါလိမ့်ဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။

x x x x

If the husband gathers like the bees, and the
wife disperses like the hour, glass they will both get
rich.

ယောက်ျားဖြစ်သူက ပျားကဲ့သို့စုဆောင်းလျှင် မယားက
သဲနာရီကဲ့သို့ ချွေတာရာ၏။ ၎င်းနှစ်ယောက် ချမ်းသာပါလိမ့်မည်။

German Proverb

x x x x

“အေး... အေး အခုလို ကန်တော့ကြတဲ့အကျိုးကြောင့် ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းနိုင်ကြပါစေ”

သူမ၏ဖခင် ဆုပေးအပြီး...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

ဟု သူတို့လင်မယား ပြိုင်တူဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုဘက်က မိဘတွေကိုရော သွားကန်တော့ပြီးကြ ပြီလား သမီး”

ယောက္ခမကြီး၏ အမေးကို သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သွားကန်တော့ပြီပါပြီ မေမေရဲ့၊ မောင့်မေမေကလေ

သမီးကို စိန်တစ်ဆင်စာပေးလိုက်တယ် သိလား”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဗူးကို ထုတ်ကာ သူမအမေဆီ လှမ်းပေးရင်း ဆိုသည်။

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦး ကြည့်ရအောင်”

ယောက္ခမကြီးက သူမကမ်းပေးသော ကတ္တီပါဗူးကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းယူသည်။ ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဖွင့်ကာကြည့်သည်။ ယောက္ခမကြီးက ဣန္ဒြေဆည်ဦးဆိုသော သဘောဖြင့် ယောက္ခမကို တတောင်ဖြင့်တို့သည်။

“အေးကွာ... သားလေး ‘သက်မောင်မောင်’တို့ဘက်က တော့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ အိမ်လည်းလက်ဖွဲ့၊ ကားလည်းလက်ဖွဲ့တဲ့အပြင် စိန်တစ်ဆင်စာပါ ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ကတော့ သားသမီးသုံးယောက်တောင်ဆိုတော့ သားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာ သိန်းတစ်ရာပဲ ထည့်ပေးနိုင်တယ်”

ယောက္ခမကြီးက မျက်နှာပူဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ရပါတယ်ဖေဖေရယ်... သားတို့က ဖေဖေတို့ဆီက ရစကောင်းစေဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ သားတို့ကတောင်မှ နှစ်ဖက် မိဘတွေကို ပြန်ကန်တော့ရဦးမှာပါ”

သူ့ယောက္ခမကြီးကို ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ မောင်တို့မိဘဘက်က

ပေးတယ်ဆိုတဲ့ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ စိန်တွေဆိုတာက တန်ဖိုး
ဖြတ်လို့ရတယ်၊ ဖေဖေတို့က သမီးကို တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့မေတ္တာ
တွေ အနှိုင်းမဲ့ပေးပြီးပြီ၊ ဘာမှထပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဟင်း. . .
ဟင်း”

တဟင်းဟင်း လုပ်ကာရယ်ရင်းဆိုသော ဇနီးဖြစ်သူ၏
စကားကြောင့် သူ နင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

‘ပြောတတ်လိုက်တာ’ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ်တွေးဖြစ်သည်။
ဘာတဲ့. . .

“တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မေတ္တာတွေတောင် အနှိုင်းမဲ့ပေးပြီး
ပြီ”

သူ့မိဘတွေပေးသော စိန်တွေ တိုက်တွေ ကားတွေကကျ
တန်ဖိုးဖြတ်၍ ရနိုင်သည်ဟု သတိပေး

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ်ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်
ဖြင့်တွေးရင်း သူ့မကိုကြည့်ဖြစ်သည်။

“မောင်ကလည်း အားလုံး အစစအရာရာ သမီးသဘော
ပဲဆိုတော့လေ အဲဒီသိန်းတစ်ရာကို မေမေတို့ကို မနက်ဖြန်ကျ
ပြန်ကန်တော့မယ်သိလား”

နောက်ဆက်တွဲဆိုသော မိန်းမဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် သူ
မျက်လုံးများပင် ပြူးသွားရသည်။ ကြည့်စမ်း စကားတတ်ပုံက။
အစစအရာရာ သူ့မ၏သဘောဆို ပါလား။ မနက်ဖြန်

ပြန်ကန်တော့မည်ဆိုပါလား။

“အမလေး. . . မေမေ့ရဲ့ သမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊
သားနှစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရသမျှ သမီးအလိမ္မာလေးရှိပေ
လို့သာပဲ၊ အမေ့သမီးလေး ဒီကိုလာပါဦး”

ယောက္ခမကြီးက မကြာမီက ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်နေခဲ့
သော ကတ္တီပါဗူးကို ဘေးမှာချရင်း သမီးဖြစ်သူကိုခေါ်သည်။
မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းလုပ်နေသော ယောက္ခမကြီးဆီ
သို့ သူ့မက ပြေးဖက်ရင်း သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ဖက်ကာ ဓာတ်ရှင်များထဲကလို ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့်
ငိုပွဲဆင်နေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ယောက္ခမကြီးက မျက်ရည်ဝ
လာဟန်ဖြင့် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်သည်။ သူ့စိတ်
ထဲမှနေ ‘ပိုပါကွာ’ဟု တွေးဖြစ်သည်။

“အမေ့သမီး လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ ယောက်ျားကို
စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့၊ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းတဲ့၊
ယောက်ျားရှာသမျှကို မဖြုန်းနဲ့၊ ကြားလား”

ယောက္ခမကြီးက စိတ်ချဉ်ပေါက်နေသော သူ့ဆီ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ ယောက္ခမကြီးကလည်း
ချောင်းကိုဟန်သည်။

“အဟမ်း. . . ဟို ဂျာမန်စကားပုံတစ်ခုလိုပေါ့ သမီးရယ်၊
ယောက်ျားက ဖျားလိုရှာထားသမျှကို မိန်းမက သဲနာရီလိုချွေတာရ

မယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုရင် အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံး ချမ်းသာလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူမက သမီးအလိမ္မာပီပီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ ကဲ တစ်နေ့ကုန် မင်္ဂလာဆောင်မှာလည်း ပင်ပန်း ထားကြတယ်ဆိုတော့ အိမ်ပြန်ပြီးနားကြတော့”

ယောက္ခမကြီးက စိန်ထည်များ ထည့်ထားသော ကတ္တီပါ ဗူးကို ပြန်ပေးရင်းဆိုသည်။ ယောက္ခမကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ သူ ဝမ်းသာအားရပင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဒီလိုဆို သားတို့ပြန်တော့မယ်”

ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

ခပ်သွက်သွက်ဆိုရင်း ထရပ်သော သူ့ကို ပြန်ချင်သေးပုံ မရသော သူမက မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“လာလေ . . . ဖြူ၊ အမလေးဗျာ မောင်မိန်းမ ဘယ်လောက်ထိတောင် ပင်ပန်းနေတယ်မသိဘူး ထိုင်ရာကနေ တောင် မထချင်တော့ဘူးထင်ရဲ့၊ ကဲကဲ လာလာ အိမ်ပြန်ပြီးနားရ အောင်”

လက်မောင်းကို မသိမသာ ဆောင့်ဆွဲရင်းခေါ်သော သူ့နောက်ကို သူမ စွေခနဲပါလာသည်။

“မေမေ သမီးတို့သွားပြီနော်၊ ဖေဖေ သွားပြီနော်”

“အေး . . . အေး”

အမျှင်မပြတ်သေးသော သူမတို့ကိုကြည့်ရင်း သူ စိတ်ချဉ် ပေါက်နေမိသည်။ သို့သော် လှမ်းအကဲခတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေ သော ယောက္ခမကြီး၏ အကြည့်ကြောင့် သူ မျက်နှာကို အစွမ်း ကုန် ပြုံးထားဖြစ်သည်။

ပြီး ကားပေါ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပင် တက်ဖြစ်သည်။

x x x x

“မောင်... နေမကောင်းလို့လားဟင်၊ တစ်လမ်းလုံး စကားလည်းမပြောဘူး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းသလိုပဲ”

သူမက အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့နဖူးကို လှမ်းကာစမ်းရင်း ဆိုသည်။ သူ သူမတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည်။

“မောင် နေကောင်းပါတယ် ဖြူရဲ့၊ မောင်က ကိစ္စတစ်ခုကို စဉ်းစားနေတာ၊ လုပ်သင့်မလုပ်သင့်ပေါ့”

“ဘာကိုလဲမောင်”

သူမက ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဗူးကို မီးခဲသေတ္တာတွင် ထည့်ရင်းက မေးသည်။ သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“မောင်လည်း ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ဖြူလို့ပဲ မိဘတွေရဲ့လက်ဖွဲ့ကို ပြန်ပြီး ကန်တော့လိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့”

“ရှင်”

မီးခဲသေတ္တာကို ‘ဂျောက်’ခနဲပိတ်ရင်း သူမမျက်လုံးတွေ ပြူးကာသွားသည်။ ပြီး သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။

“ဖြူ နားမရှင်းဘူးမောင်၊ မောင်က ဘာကိုပြန်ကန်တော့မှာလဲ”

သူမ၏ အမေးစကားကြောင့် သူပြုံးမိသည်။

“ဒီလိုပါမိန်းမရယ်၊ မိန်းမက မိန်းမရဲ့မိဘတွေ လက်ဖွဲ့တဲ့ သိန်းတစ်ရာကို မနက်ဖြန်ပြန်ပြီး ကန်တော့လိုက်မှာမဟုတ်လား”

“အင်းလေ မောင်ရဲ့၊ ဖေဖေက ခွဲစိတ်အထူးကုပီပီလက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာ၊ ပြီးတော့ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ဖြူအစ်ကိုနဲ့ ဖြူမောင်လေးရဲ့ တစ်လတစ်လ ကျောင်းစရိတ်က နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတောင် စရိတ်ချွေတာတဲ့အနေနဲ့ ဖြူမင်္ဂလာဆောင်ကို လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး သက်သာအောင် မပြန်လာကြတာပဲကြည့်၊ အဲဒီလို အဖက်ဖက်က ချွေတာနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့ ချွေးနည်းစာကို ဖြူ မယူရက်ပါဘူး”

စကားအရှည်ကြီးကို ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ရေပက်မဝင် Non Stop ဆိုသော သူမကိုကြည့်ရင်း ‘သူ့မိဘကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ’ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်ပင် တွေးမိသည်။

“အေးလေ... မောင်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ မောင်ရဲ့မိဘနှစ်ပါး၊ လက်ဖွဲ့တဲ့ အိမ်ရော၊ ကားရော၊ စိန်ထည်တွေရော မနက်ဖြန်မိုးလင်းတာနဲ့ သွားပြီးပြန်ကန်တော့လိုက်မယ်၊ သူတို့ချွေးနည်းစာတွေ မောင်မယူရက်ဘူး”

သူ တမင်ပင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုဖြစ်သည်။

“မောင်ရယ် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ မင်္ဂလာဦး လက်ဖွဲ့တွေပဲမောင်ရယ် ပြန်မပေးကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်ဖေဖေတို့က ပိုလို့လျှံလို့ လက်ဖွဲ့တာပဲဥစ္စာ၊ ဖြူကို လိုက်မတုပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူမ၏စကားကြောင့် သူ မချီပြီး ပြုံးဖြစ်သည်။

“မိန်းမ မင်းက စကားမတတ်ရှာဘူးနော်၊ မင်းမိဘတွေ လက်ဖွဲ့တာကျတော့ ချွေးနဲစာ၊ မောင်မိဘတွေရဲ့ လက်ဖွဲ့ကတော့ ပိုလို့လျှံလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မောင်ရဲ့၊ ဖေဖေက ဝန်ထမ်းလေ၊ မောင်ဖေဖေလို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေငွေတွေက ခြစ်ခြုပ်စုထားရတာ”

သူမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြန်၍ဆိုသည်။

“ဪ... အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မိဘတွေကကျတော့ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ငွေတွေ ရထားတာ၊ ထိပေါက်ထားတာ၊ အလကားရထားတာတွေချည်းပဲ”

သူ ခပ်ချဉ်ချဉ်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။
“မောင် မရိနဲ့နော်၊ ဘာလဲ မောင်က အဲဒီငွေသိန်းတစ်ရာကို မက်မောနေတာလား၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါသထွက်နေတာလား”

“ဘာ”

ပက်ခနဲ ပြန်၍ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ ‘ဘာ’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“ဖိမှာ ဖြူ မင်းမိဘတွေ လက်ဖွဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သိန်းတစ်ရာကလေး မောင်မိဘတွေ လက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ စိန်ထည်တွေထဲက နားကပ်တစ်ရံဖိုးတောင်မရှိဘူး နားလည်လား၊ ငါလိုကောင်က ပိုက်ဆံမက်ရင် မင်းကိုယူပါမလား၊ ငါ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ သူငွေသမီးတွေထဲက ရွေးယူလိုက်မှာပေါ့”

သူ့စကားကို သူမက ဘာမှပြန်၍မဆို၊ တစ်ဖက်သို့သာ မျက်နှာကို ချာခနဲလွှဲသည်။

“ငါက မင်းရဲ့ယောက်ျားလေ၊ ဒီအိမ်ထောင်ရဲ့ အိမ်ဦးနတ်၊ မင်းဘာလုပ်လုပ် ငါ့ကိုတိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမှာ၊ အခု မင်းလုပ်ပုံက ယောက်ျားကို တိုင်ပင်စရာမလိုဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတယ်၊ ငါ့ကို ထည့်မတွတ်ဘူးဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး၊ အဲဒီလိုမျိုးတာကို မခံချင်လို့ ပြောနေတာ”

သူမက သူ့စကားအဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည်။

“မောင်ရေ... ဖြူမိဘတွေ သိပ်အဆင်မပြေလို့”

ဒီလက်ဖွဲ့ငွေကို ပြန်ကန်တော့လိုက်ရအောင်နော်လို့ ပြောလိုက်
တော့ ငါက တားမှာမို့လို့လား။ ငါ့ဘဏ်စာအုပ်ထဲကငွေတောင်
အပိုဆောင်းပြီး ကန်တော့လိုက်ဦးမယ်။ အခုဟာက ဘလှိုင်းကြီး
မင်း ငါ့ကိုကြောတာ၊ တိုင်ပင်စရာမလိုပါဘူး။ ခေါက်ထားစမ်းပါ
ဆိုတဲ့အချိုးမျိုး”

“ဖြူ အဲဒီလို မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူးမောင်၊ ဖြူဘက်က မှားသွား
တယ်ဆိုရင် ဖြူ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူကို မင်းတွေငါတွေ
နဲ့တော့ မအော်ပါနဲ့၊ ဖြူ မခံစားနိုင်ဘူး”

ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာဆိုရင်း သူမက မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ်
မျက်နှာအပ်ကာ ငိုသည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း သူစိတ်မ
ကောင်း။

မင်္ဂလာဦးညမှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများကြသည်ကို
ပတ်ဝန်းကျင် ကြားလို့မှမကောင်း။ သူ စိတ်ကို လျှော့ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်များကို ဒင်နာကျွေးဖို့
ဘတ်ချလာနိုင်လုပ်ဖို့က ရှိသေးသည်။

“ကဲ . . . ကဲ ငိုမနေတော့နဲ့၊ ရေလေးဘာလေးထချိုး၊
ခဏနေဆိုရင် ခိုင်မြဲတို့ လာကြိုကြတော့မှာ”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုလိုနှင့် ဆိုသော
သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။ ပြီးတော့
မချိုးမချဉ်ပြူးသည်။

“မောင် ဒင်နာမှာလေ မောင့်မိဘတွေ လက်ဖွဲ့ထားတဲ့
စိန်ထည်တွေ ဝတ်သွားမယ်နော်မောင်၊ ဝတ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့မောင်ရယ်၊ မောင့်ရဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းဂုဏ်နဲ့ဆိုတော့
မဝတ်ချင်လည်း ဝတ်သွားမှ သင့်တော်မှာမဟုတ်လား”

“ဖြူ . . . မင်းလေ မင်းသမီးပဲလုပ်တော့၊ စကားလုံးတွေ
လည်း သိပ်ကြွယ်ဝတယ်၊ စာရေးဆရာမပါ လုပ်လိုက်၊ အခုပဲငို
လိုက်၊ အခုပဲပြုံးလိုက်နဲ့ တစ်ခန်းထဲနေရမှာတောင် ကြောက်လာ
ပြီ”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ခစ်ခနဲ
လုပ်ကာရယ်သည်။ ပြီး သူ့ကို နောက်မှနေ လာ၍ သိုင်းဖက်ထား
ရင်း . . .

“မောင့်စကားတွေကို စိတ်ဆိုးလို့ရမလားမောင်ရဲ့၊ မောင့်
ဘက်က မှန်နေတာပဲဥစ္စာ၊ နောက်ဆိုရင် မောင့်စကားကို လုံးဝ
မြေဝယ်မကျ နားထောင်မှာ၊ မောင်ကလည်း ဖြူစိတ်မကောင်း
အောင် ခနဲသလိုလို ရွဲသလိုလိုနဲ့ အိမ်တွေကားတွေ ပြန်ကန်တော့
မယ်၊ ပြန်ကန်တော့မယ်နဲ့ မနောက်ရဘူး၊ ဒါပဲ”

စကားသိပ်မတတ်ရှာသော သူမက သူ့ကို ‘မနောက်နဲ့’
ဆိုသောစကားဖြင့် ရအောင်ချုပ်သည်။

“နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောတာဗျ၊ အတည်
ပြောတာ”

သူ ခပ်တည်တည်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။
 “ဟောကြည့်. . . ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်ပြန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ
 ဖြူ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် မောင်ချိုးနော်”
 သူမက စကားတို ရအောင်ဖြတ်သည်။
 “ဧတူတူချိုးမယ်လေ”
 “မောင်နော်”
 သူ့အဆိုကြောင့် သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် မျက်စောင်း
 ထိုးသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူပြုံးဖြစ်သည်။
 ဘာလိုလိုနှင့် ဘဝမှာ မင်္ဂလာဦးညတွေ ဘာတွေ
 ပြတ်တျော်ရန် အချိန်တို့က ရောက်ရှိကာလာခဲ့ပြီကိုး။

x x x x

A man is twice happy, when he marries and when he burns his wife.

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မင်္ဂလာဆောင်သည့်အခါ နှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို သင်္ဂြိုဟ်သည့်အခါ နှစ်ကြိမ်တိတိပျော်ရ၏။

Motenegrin Proverb

x x x x

“ငါမင်းကို တိုးတိုးလေး ပြောပြမယ်၊ လာ”

ရန်နောင်က သူ့ကိုဆိုရင်း လာဟုခေါ်သည်။ ပြီး နားနားကပ်တာ စကားပုံတစ်ခုကို ရေရွတ်ပြသည်။ ခိုင်မြဲကပါ ဝင်၍ နားထောင်သည်။

“လောကကြီးမှာ ငါတို့ယောက်ျားတွေ နှစ်ကြိမ်ကြီးများတောင် ပျော်ရတဲ့အချိန်ရှိတယ်ကွ။ တစ်ကြိမ်က လက်ထပ်တဲ့အခါ၊ နောက်တစ်ကြိမ်က မိန်းမကို သဂြိုလ်တဲ့အချိန်တဲ့ကွ။ အဟီး ဟီး”

ရန်နောင်က သူ့စကားနှင့်သူ ဟီးဟီးဟု ရယ်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါတို့တွေ တစ်ကြိမ်တော့ပျော်ရပြီ၊ နောက်

တစ်ကြိမ်ပျော်ဖို့ပဲ ကျန်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

သူ၏ခပ်နောက်နောက်အဆိုကို ခိုင်မြဲက ‘ဒါပေါ့’ဟု ထောက်ခံသည်။ ပြီး တခွီးခွီးရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ ကဲ သက်မောင်မောင်ရေ မင်းတို့ငါတို့တွေ မကြာခင်မှာ နောက်တစ်ကြိမ်ပျော်ကြမယ်ဟေ့၊ လာထား၊ ချီးယားစ်”

“ဝွင်”

“ခွင်”

“ခွင်”

ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်ကြရင်း တခွီးခွီး တဟီးဟီးဖြစ်နေသော သူတို့သုံးယောက်ကို အမျိုးသမီးများက မသင်္ကာသလိုကြည့်နေကြသည်။

“နင်တို့တွေ ဣန္ဒြေမရကြဘူးနော်၊ တခွီးခွီးနဲ့ ဘာပြောနေကြတာတုန်း၊ ဘာတွေကြုံနေကြတာတုန်း”

“ဟုတ်ပါ့... ပြောင်စပ်စပ်တွေနဲ့”

ခိုင်မြဲ၏ဇနီး မိုးသန္တာ၏အဆိုကို ရန်နောင်၏မိန်းမဖြစ်သူ မြတ်နိုးက ထောက်ခံသည်။ သူမကတော့ ပြုနေကြောင်ကြောင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မိုးသန္တာက... .

“ညီမလေးရေ အစ်မတို့ငါးယောက်က ရှစ်တန်းလောက်ကစပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ တွဲလာကြတော့ တစ်ယောက်အထာကို

တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတယ်။ ဒီကောင်တွေ ဒီလို တခွဲခွဲဖြစ်နေကြရင် အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိလို့ ဒါမှမဟုတ် အရည်မရ အဖတ်မရ ပြောနေကြတာပဲဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုသည်။

တကယ်လည်း ခိုင်မြဲတို့လင်မယားရော ရန်နောင်တို့လင်မယားပါ ငယ်သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပြန်ရထားကြသည်မို့ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေဖြစ်ကာနေသည်။ အသက်ကလည်း ရွယ်တူတွေဖြစ်ကြ၏။

သူနှင့်သူမသာ အသက်ကွာသည်။ သူမက သူထက် သုံးနှစ်ခန့်ငယ်သည်။ အခုထိ ဘွဲ့မရသေး။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဝုတိယနှစ်ကို တက်နေဆဲ။

“ပြောပါဦး . . . ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ရယ်နေကြတာတုန်း”

မြတ်နိုးက မေးငေါ့ရင်း ဆိုသည်။

“ဒီလိုပါဟာ . . . မိန်းမဆိုတာ ယူလိုက်တော့လည်း ရဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဖတ်တင်သွားတာပေါ့လို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မှန်တယ်”

သူ၏ နောက်တောက်တောက်အဆိုကို သကောင့်သား နှစ်ကောင်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် ထောက်ခံသည်။

“ကဲ . . . ကဲ ငါတို့တွေ နောက်တစ်ကြိမ် မကြာခင်မှာ ပျော်ကြဖို့ လာထား . . . ချီး . . . ယားစ်”

ရန်နောင်က အာခေါင်ခြစ်ကာ အားရပါးရ အော်သည်။ သူနှင့်ခိုင်မြဲက ‘ချီး . . . ယားစ်’ ဟုဆိုကာ ခွက်တွေတိုက်ကြသည်။

မကြာခင်က ဖန်ခွက်တွေ တဝှပ်တဝှပ်တိုက်နေသော သူတို့ သုံးယောက်ကို မိန်းမသုံးယောက်က ငေါင်စင်းစင်းတွေ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အော်ကာ ခွက်တိုက်ကြဆဲ။

“နောက်တစ်ကြိမ် မကြာခင်မှာ ပျော်ရပါစေ လာထား”

“ချီးယားစ်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

x x x x

“မောင်... ထတော့လေ၊ breakfast စားရအောင်”
ခပ်ခွဲခွဲဆိုရင်း နှိုးသော သူမကြောင့် သူ့မျက်လုံးဖွင့်ဖြစ်
သည်။

“ညကလေ... မောင်တစ်ဇရူးတော့ ဖြူကိုကြည့်ပြီး
မောင်လန့်သွားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက နှုတ်ခမ်းစုရင်း ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ဟု မေးသည်။

“ဟ... ငါ့ဘေးမှာ ဘယ်ကမိန်းမကြီး လာအိပ်နေပါလိမ့်
လို့ တွေးမိလို့ပါ”

“အောင်မာမာ”

သူမက ဖက်လုံးဖြင့် သူ့ကို ဖုန်းခနဲရိုက်ရင်း မျက်စောင်း
ထိုးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... လူဖျိုဘဝကတည်းက ခုတင်ပေါ်
မှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်နေကျလေ၊ ဒီတော့ မနေ့ညက
တစ်ဇရူးတော့ အိမ်ထောင်ကျထားတာကိုမေ့ပြီး ဘေးမှာလူရှိလို့
လန့်သွားတာ”

“ဒီလိုသာလန့်ကြေးဆိုရင် ဖြူလည်း မောင်ကိုလန့်ရမှာ
ပေါ့၊ ဖြူကဖြင့် မလန့်ပေါင်”

သူမက မျက်နှာကိုချိုရင်း ဆိုသည်။

“ဘယ်လန့်ပုံမလဲဖြူရဲ့၊ မောင်က ရုပ်ဖြောင့်တာကိုး”

“ဪ... ဒီလိုဆို ဖြူကကြ ရုပ်ဆိုးတယ်ပေါ့၊ အဲဒါ
ကြောင့် လန့်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား မောင်နော်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ကို ဖက်လုံးဖြင့် လှမ်းရိုက်
ပြန်သည်။ သူ့ရှောင်လိုက်သည်မို့ လွတ်ကာသွားသည်။

သူမက ခုတင်အောက်ရောက်သွားသော သူ့ကို
ခေါင်းအုံးဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်သည်။ သူ့ ခေါင်းအုံးကို ဖမ်းထားလိုက်ရင်း
က သူမကို လျှာထုတ်ကာ ပြောင်ပြုဖြစ်သည်။

သူမက ဖက်လုံးကိုကိုင်ကာ အနီးကပ်ပူးသတ်မည့်
အထာဖြင့် ပြေးလာသည်။ သူ့ကိုရိုက်မည်ပေါ့။

အနီးကပ်ရောက်လာသော သူမကို သူချုပ်ကာ ဖက်ထား
လိုက်သည့်ကြားက သူမရုန်းသည်။ သူ့ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ဖက်ထား
သည်မို့ သူမ ရုန်းမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ . . . ကဲ ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ပြောင်ချော်ချော်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက . . .

“အားမတန်မှတော့ မာန်လျှော့ရတော့မှာပေါ့၊ နောက်ပွဲ
ကျမှ လျှပ်တပြက်သိုင်းနဲ့တွေ့မယ်၊ ဟင်း”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပင် ဆိုသည်။

“လျှပ်တစ်ပြက် သိုင်းလောက်တော့ ပျင်းတာပေါ့၊ ဒီက
ကောင်က သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်လာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ၊
ဘာမှတ်နေလဲ”

တရုတ်သိုင်းဝတ္ထုများထဲမှ စကားများကို ဆိုရင်း
နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်နေသော သူမကို မြတ်နိုးစွာကြည့်
ရင်း သူမ၏နဖူးကို သူ ခပ်ဖွဖွနမ်းဖြစ်သည်။

အနမ်းဖြင့်စတင်သော နံနက်ခင်းသည် လန်းဆန်းလတ်
ဆတ်လာနေသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် မနေ့ညက ခိုင်မြဲတို့နှင့် ‘ချီးယားစ်’လုပ်ခဲ့
သည့် စကားပုံကို ပြန်တွေးရင်း သူပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖြူရယ်၊ ကဲ ကဲ ထမင်းစားခန်းက
စောင့်၊ မောင် မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

သူမက ဟုတ်ဟုဆိုရင်း ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်ကာ
သွားသည်။ လောလောဆယ်ထိကတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ
သည် ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေသေးသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်
၏။

x x x x

အုန်းသီးရသလို ဖြစ်နေဦးမှာပေါ့၊ နည်းနည်းလည်းကြာရော
အစည်းအဝေးထိုင်နေတယ်တို့၊ ရုံးမှာ overtime ဆင်းရမယ်တို့
ဖြစ်လာမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

ရန်နောင်က ဥပမာပေးကောင်းကောင်းနှင့် သူ့ကိုဆို
သည်။ ၎င်း၏ဥပမာအရ သူက မျောက်၊ ဖြူက အုန်းသီးဖြစ်နေ
သည်။

“ငါတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာ
ကွ၊ မင်းတို့ပြောသလို မဖြစ်စေရဘူး ကြည့်ထား”

သူ ကော်လံကိုထောင်ကာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို
ဆိုဖြစ်သည်။

“အေးပါ. . . ငါတို့လည်း မသေသေးပါဘူး၊ စောင့်ကြည့်
ဦးမှာပါ၊ နောက်တော့မှ ငါတို့ကို အိမ်ကမိန်းမကကွာ ဆိုပြီးတော့
ရင်လာမဖွင့်နဲ့”

ခိုင်မြက သူ့ပခုံးကိုပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ငါတို့နှစ်ကောင်တောင်မှ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ပေါင်းလာတဲ့ ဘော်ဒါကောင်မလေးကို ပြန်ယူတာကိုပဲ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပြီးမှ သူတို့ရဲ့အကျင့်တွေ တော်တော်များများသိရတာ၊
ဒါတောင် တော်တော်ကြီး အတွင်းသိအစင်းသိနော်၊ မင်းက ဖြူနဲ့
ရည်းစားသက်တမ်း တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးနဲ့ ယူခဲ့တာဆိုတော့
စဉ်းစားသာကြည့်တော့”

“မိန်းမရေ”

“ပြော. . . ယောက်ျား”

“ညနေစာ ဘာတွေချက်နေလဲ”

“မောင်ပြန်လာရင် သိရမှာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“OK, see you later နော် မိန်းမ”

“ဟင်း”

ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ

ခိုင်မြနှင့်ရန်နောင်က ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းသည်။

“အင်းပေါ့လေ. . . လောလောဆယ်ကတော့ မျောက်

ရန်နောင်၏ စကားအဆုံးမှာ သူ ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြဖြစ်
သည်။

x x x x

“မောင် ဗိုက်ဆာပြီလားဟင်”

သူမ၏ အမေးကြောင့် သူ

“ဆာပြီပေါ့”

ဟု ဖြေဖြစ်သည်။ သူမက သူလှမ်းပေးသော လက်ဆွဲ
အိတ်ကို ကိုင်ထားရင်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်သည်။ ပြီး သူ့ကို
မရဲတရဲကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ရင်း မေးသော သူ့အမေး
ကြောင့် သူမက တုတ်တုတ်ပူသည်။ ပြီး လျှာကို တစ်လစ်လစ်ထုတ်

ရင်း...

“ဟိုလေ... ထမင်းချက်တာ ထမင်းမာသွားလို့ ပြန်ချက် ထားတယ်၊ အခုမှပွက်တုန်းဆိုတော့ ခဏလောက်စောင့်ပေးလို့ ပြောမလို့”

ဟု ဆိုသည်။

“ဪ... မိန်းမရယ် ဘာများလဲလို့ စောင့်မှာပေါ့၊ မောင်က ဝိုက်သိပ်ဆာသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရေချိုးဦးမှာနဲ့ ဆိုတော့ အကိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ကဲ မောင်ရေချိုးဦးမယ် နော်”

“ဟုတ်”

‘ဟုတ်’ဟုဆိုရင်း သူမက သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို နေသား တကျထားပြီး ထွက်သွားသည်။ သူမကတော့ လေချွန်ရင်း ရေချိုး ခန်းဆီ လျှောက်ဖြစ်သည်။

x x x x

ရေချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းဆီဖာလာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူမနှင့် တည့်တည့်ကြီးတိုးသည်။

“ဟော့တော် မောင်ရေချိုးတာကလည်း မြန်လိုက်တာ” သူမက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း အံ့အားတသင့်ဖြင့် ရေရွတ် သည်။

“ဘာလဲ... ထမင်းမကျက်သေးလို့လား”

သူပြုံးရင်း မေးဖြစ်သည်။

“ကျက်တော့ကျက်ပြီ ဒါပေမဲ့”

သူမက နားရွက်ကိုပွတ်ရင်း ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းဖြင့် ‘ဒါပေ

မယ့်က မျက်လုံးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်သည်။
 “ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ထမင်းက မာသွားပြန်ပြီလား”
 “ဟင့်အင်း”
 “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ပျော့သွားလို့”
 ပြောရင်း သူမက ခေါင်းငုံ့ရင်း မရဲတရဲဆိုသည်။
 “ဒါများဖြူရယ် . . . ညနေစာကို တချို့က ဆန်ပြုတ်
 တောင် ပြုတ်စားသေးတာပဲ၊ ပျော့သွားတော့လည်း အစာကြေ
 လွယ်တာပေါ့၊ ကဲ ခူးလိုက် ခူးလိုက် ဘာဟင်းတွေချက်ထားတာ
 တုန်း”
 ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း သူမေးဖြစ်သည်။
 “အစုံပဲ မောင်ရဲ့”
 ထမင်းခူးကာ သူ့ရှေ့တွင် ထမင်းပန်းကန်ကို ချပေးရင်း
 သူမကဆိုသည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းများကိုထည့်ပေးရင်း သူမက
 သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်ကာနေသည်။
 “ဖြူ . . . စားလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ”
 “ဖြူချက်ထားတဲ့ဟင်း ဘယ်လိုနေလဲဟင်”
 သူမချက်ထားသည့် ဟင်းလက်ရာကို ချီးကျူးခံချင်နေ
 သည်ကိုးဟု သူသိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုညိတ်ပြကာ
 လက်မကို ထောင်ဖြစ်သည်။

“လုံးဝမိုက်တယ်၊ ဒီကြက်သားဟင်းလေးက ပိုမိုက်တယ်၊
 ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်ကလေး ချက်ထားတာ ထိုင်းစတိုင်လ်ဆိုတော့ ဝှက်
 တယ်”
 ‘ရှင်’ဟုဆိုရင်း သူမ မျက်နှာပျက်ကာသွားသည်။
 “ကောင်းတယ်လို့ပြောတာလေ မိန်းမရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 သူ့အမေးကြောင့် သူမက နှုတ်ခမ်းကိုစုသည်။
 “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မောင်ရဲ့၊ ဖြူချက်ထားတာက ထိုင်း
 စတိုင် ကြက်သားချဉ်စပ်ချက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တရုတ်စတိုင်
 ကြက်အချိုချက်ထားတာ”
 “အင်”
 သူမ၏အဖြေကြောင့် သူ အင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။
 “ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်က မှားတာပဲဖြစ်ရမယ်၊
 ဒီလောက် အတိအကျချက်ထားတာကို မှားသေးတယ်ဆိုတော့”
 နောက်ဆက်တွဲဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ ခွီးခနဲ
 ရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး အချိုချက် ချက်ထားတာ ဟုတ်လားဟု မေးဖြစ်
 သည်။
 “မောင် . . . မနောက်နဲ့ကွာ”
 သူမက ခေါင်းကြီးငုံ့ရင်း အရှက်သည်းစွာဆိုသည်။
 “နေပါဦး . . . သမီးရည်းစားဘဝတုန်းက ဖြူပဲ အချက်
 အပြုတ် အရမ်းဝါသနာပါတယ်လို့ မောင့်ကို မကြာခဏပြော

သလားပါ”

“ပြောတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖြူက ဝါသနာပါတယ်လို့ပဲ ပြောတာ၊ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်လို့ ပြောတာမှမဟုတ်တာ”

“မောင်... ဒီဓာတ်ဗူးကလေး အသစ်ဗိုလားမသိဘူး အနံ့က တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘာနဲ့မှန်းမသိဘူး စွဲနေတယ်၊ အဲဒီအနံ့ ပျောက်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲမသိဘူးနော်” ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒါပဲ အိမ်ရှင်မလုပ်မဲ့သူက ဒါလေးကိုတောင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

သူ သူမကို စိတ်တိုအောင် ခပ်ရိုရိုဆိုဖြစ်သည်။

“မောင်ကဧရာ အိမ်ရှင်ထီးဖြစ်နေပြီ၊ သိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့”

သူမ၏အဆိုကို သူခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ပြောကြည့်ပါဦး၊ မဟုတ်ရင် အသိပဲနော်”

သူမက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ကြိမ်းဝါးသလို လိုနင့်ဆိုသည်။ စာမရသော တပည့်ကို ကြိမ်းနေသည့် ဆရာမကြီး စတိုင်မျိုး။

“ကြက်ဥ... ဒါမှမဟုတ် ဘဲဥအနံ့ကို ခြေမွပြီးတော့ ဓာတ်ဗူးထဲမှာ ရေထည့်ပြီး တစ်ညထားလိုက်၊ နောက်ရက်မှာ ဓာတ်ဗူးထဲကအနံ့တွေ ဘာနဲ့မှမရှိတော့ဘူး”

“မောင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

သူမက အတွန့်တက်ရင်း မေးသည်။

“မောင်တို့အိမ်မှာ မောင်ငယ်ငယ်က မောင်ရယ်၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရယ် မိသားစုသုံးယောက်ပဲရှိတော့ မေမေကို မောင်ဧရာ ဖေဖေဧရာ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူကြတယ်လေ၊ ဒီတော့ သိတာပေါ့ ဖြူရဲ့၊ မောင် အသက်ကြီးလာတော့မှ အိမ်အကူခေါ်တာ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် အိမ်အကူမခေါ်ခင်က မောင် ပန်းကန်တွေဘာတွေ ဆေးရမှာပေါ့နော်၊ ဆေးဖူးလား”

“ဆေးဖူးတာပေါ့”

သူ့အဖြေကြောင့် သူမ လက်ခနဲပြုံးသည်။

“ဒါဖြင့် ဖြူကိုလည်း မောင် ပန်းကန်ဆေးကူရမယ်နော်”

“မဆေးဘူး”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူခေါင်းကို ဘယ်ညာခါဖြစ်သည်။

“စောစောက မောင်ပဲပြောတယ်လေ၊ မောင်ဖေဖေက မောင့်မေမေကို အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကူတယ်ဆို၊ အခု မောင်လည်း ဖြူကို ကူရမှာပေါ့”

သူမက ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဆိုသည်။ အပိုင်ချုပ်လိုက်သော သဘော။

“ဖေဖေ... မေမေ့ကို ကူတယ်ဆိုတာက မောင့်ကိုမွေးပြီးမှ အလုပ်တွေပိုလာလို့ ကူတာလေ၊ အခုလည်း မောင်က ဖြူကလေးမွေးပြီးမှ လုပ်ကူသင့်တာရှိရင် လုပ်ကူမယ်၊ ဒါပဲ”

သူ့လက်ပိုက်ရင်း ဆိုလိုက်သောစကားကြောင့် သူ့မက ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ‘နားရှက်တယ်ကွ’ဟုဆိုသည်။ ပြီး ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီး လျက်...

“ဒါပေမယ့်... ခေတ်ကာလတွေက ပြောင်းနေတာဆိုတော့က ဖြူကတော့ အိမ်အကူခေါ်မှာပဲ”ဟု ဆိုသည်။

“အာ... ညားခါစလင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်၊ ဘာအကူမှမခေါ်ရဘူး ဒါပဲ”

သူ ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းရင်း ဆိုဖြစ်သည်။
“ခေါ်ဦးမှာ”

သူ့မကလည်း ခေါင်းကိုမော့ကာ ‘ခေါ်ဦးမှာ’ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုသည်။

“ခေါ်လေ... ငယ်ငယ်ချောချော လှလှလေးကိုခေါ်နော်၊ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဓာတ်ရှင်တွေထဲမှာဆို အိမ်ရှင်ယောက်ျားနဲ့ အိမ်အကူကောင်မချောချောလေးက ဘာညာဘာညာတွေဖြစ်၊ နောက်ဆုံး အဖျင်းထူတဲ့ အိမ်ရှင်မက နှလုံးရောဂါရ အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်တွေ့ကြုံချင်လို့လား”

သူ၏ ပြုံးစိစိအဆိုကြောင့် သူ့မမျက်နှာ စုပုပ်ကာသွား

သည်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ယောက်ျားတွေမကောင်းဘူးဆိုတာ တကယ်ကြီးပါလားတော်၊ မခေါ်ရသေးတဲ့ အိမ်အကူကို တောင်မှ ကြိုတင်ပြီးတော့ အတုပြုနေပြီ၊ ကြားလို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား”

သူ့မက ဓာတ်ရှင်များထဲမှလို မဲ့ကာရွဲ့ကာဆိုရင်း ညာလက်ဖဝါးပေါ် ဘယ်လက်ဖဝါးဖြင့် တဖတ်ဖတ်ရိုက်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟ... ကိုယ်က ကိုယ်ကျင့်တရား အင်မတန်ကောင်းတဲ့ကောင်နော်၊ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား လောကကြီးမှာ ကျောက်တိုင်ကြီးတောင်မှ နဲ့ပါများရင် ယိုင်တတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဆင်ခြေတွေပါ”

သူ့မက ပက်ခနဲနေစောင် တုံ့ပြန်၍ ဆိုသည်။

“ရပါတယ်... ခေါ်ပါ၊ အိမ်အကူခေါ်တော့ ဖြူသက်သာတာပေါ့၊ အဟမ်း... အဟမ်း... အ... ဟမ်း”

“မောင်နော်... မောင် ချောင်းလုပ်ဆိုးတဲ့အသံကို မကြိုက်ဘူး”

သူ့မက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟောဗျာ... ချောင်းဆိုးတဲ့ဟာပဲ ကြိုက်သလိုဆိုးမှာ

ပေါ့၊ ကဲ ဖြူက ဘယ်လိုဆိုးစေချင်လို့လဲ၊ ဒီလိုပြောင်းဆိုးရမလား၊
အဟုတ် . . . အာ . . . ဟုတ်”

“တော်ပါပြီ . . . ရပါပြီ၊ ပန်းကန်လည်း ဆေးမကုနဲ့တော့၊
အိမ်အကူလည်း မခေါ်တော့ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

ပွစိပွစိဖြင့် ဆိုနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း သူ ဟက်ခနဲ
ရယ်ဖြစ်သည်။

“တောက် . . . အိမ်အကူမခေါ်တော့ဘူးဆိုပါလား၊
နာတယ်ကွာ”

ပန်းကန်များကိုသိမ်းကာ ဘေစင်တွင်ဆေးရန် ပြင်နေ
သော သူမက ‘ဘာနာတာလဲ၊ ဘာနာတာလဲ’ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်
မေးသည်။

“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူကိုယ်တိုင် ပန်းကန်
တွေဆေးနေတာကို ရင်နာလို့ပြောတာပါ၊ အဟဲဟဲ”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်ရယ်ဖြစ်သည်။
“ရယ်သံကိုက အဖြူရောင်သိုင်းသမားရယ်သံနဲ့ မတူဘူး၊
အနက်ရောင်သိုင်းသမားရယ်သံ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတောင်
မှ ရိုးရိုးအနက်ရောင်သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ နှာဗူးအနက်ရောင်
သိုင်းသမား”

ပန်းကန်ဆေးရင်း ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေသော သူမကိုကြည့်
ရင်း သူပြုံးဖြစ်သည်။ သိုင်းဝတ္ထုများထဲမှ အသုံးအနှုန်းတွေ

သိပ်ကြိုက်သော သူမကို သူ့မျက်စိထဲမှာ စ,စရာ နောက်စရာ
ကလေးတစ်ယောက်လို မြင်နေမိသည်။

x x x x

“မောင်. . . ထတော့လေ၊ စ နာရီထိုးတော့မယ်၊ ကုမ္ပဏီ
ကို ၉ နာရီအရောက်သွားရမှာမဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းဆို
နောက်ကျတော့မှာပဲ”

သူမက သူ့ကိုလှုပ်နှိုးရင်း ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်သည်။

“ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကိုယ်ပဲကွာ၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်သွားမှာပေါ့၊
ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေရဦးမှာလဲ”

သူ့မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ သူမကို တမင်လျှိုကျဖြစ်သည်။

“တော်ကြာ ယောက္ခမကြီးက သူ့သားမိန်းမရမှ အကျင့်
ပျက်တယ် ထင်နေပါဦးမယ်၊ ထကွာ. . . ထ”

သူမက သူ့ပခုံးကိုတွန်းရင်း နှိုးပြန်သည်။

“မောင်အိပ်ချင်သေးလို့ပါ မိန်းမရယ်”

“မရဘူး. . . ထတော့ မောင်ရဲ့ အချိန်က လူကိုမစောင့်
ဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်ကိုဆွဲထ”

မျက်လုံးကို မဖွင့်သေးဘဲ ညာဘက်ကို သူမရှိရာဆီ
ဆန့်တန်းပေးဖြစ်သည်။ သူမက သူ့လက်ကိုကိုင်ရင်း ဆွဲထသည်။
တမင်ပြန်၍ တောင့်ထားသည်မို့ သူမ သူ့ကို ဆွဲမထနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကာ
နေသည်။ သူမက ဆွဲနေရင်း အားအလျှော့မှာ သူ သူမကို ဖိအဆွဲ
အိပ်ရာထဲသို့ သူမ စွေခနဲ လဲကျလာသည်။ လဲကျလာသော သူမ
ကို သူ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လွတ်ကွာ၊ မုန်းစရာကြီး”

သူ့ရင်ဘတ်ကိုထုရင်း သူမ ရေရွတ်သည်။

“အာ. . . sorry . . . sorry လူမှားလို့နော်”

ရုတ်တရက် ထထိုင်ရင်း လက်ကိုကာလျက် မချို့မချဉ်ဆို
သေ၊ သူ့စကားကြောင့် သူမက ‘လူများလို့. . . ဟုတ်လား’ဟု
ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်စိတ်ထဲမှာ ဖြူခေါ်ထားတဲ့ အိမ်အကူ
ကောင်မလေးထင်လို့ အဟဲဟဲ”

“အောင်မာမာ. . . မောင်နော်၊ စောစောစီးစီး လူတိုစိတ်

တိုအောင်မလုပ်နဲ့၊ ချက်ရပြုတ်ရတာ ပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ အမော ဆိုအောင်မလုပ်နဲ့”

သူမက ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဖြင့်ဆိုသည်။

“ချက်ရပြုတ်ရတာ မောရင် အိမ်အကူတစ်ယောက် လောက် ခေါ်ပါလားဖြူရာ၊ ဖြူလည်း အမောပြော မောင်လည်း အမောပြောပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

“မောင်နော် . . . ကဲကွာ”

စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် သူမက ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ မွှေးပွရုပ် ဝယ်ဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းပစ်သည်။ သူ ခပ်သွက်သွက်ရှောင်လိုက်ရင်း အိပ်ခန်းအပြင် ပြေးထွက်ကာ တံခါးကိုပိတ်ဖြစ်သည်။

ရေချိုးခန်းတွင် မျက်နှာသစ်ရင်း ဒေါသထွက်နေသော သူမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ သူ့ရောက်လာသောအခါ သူမက သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းဖြင့် မကြည့်ကြည့်ကြည့်သည်။

စိတ်တိုစွာ ကြည့်နေမှန်းသိသည်မို့ သူ တမင်ပင် ပြောင် ချော်ချော်လုပ်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“လူကိုလာမပြောင်နဲ့နော်”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ sorry sorry လူမှားပြီး မျက်စိ မှိတ်ပြုဖြစ်တာ၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ လူမှားလို့၊ လူမှားလို့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက သူ့ဆီ ဆတ်ခနဲရောက်လာ ရင်း ‘မှားဦး . . . မှားဦး’ဟုဆိုကာ ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်သည်။

“အား . . . နာတယ် ဖြူရ”

“နောက်ဆို လူမှားတယ်လို့ ပြောဦးမလား ပြော”

သူမက အံ့ကြိတ်ရင်း မေးသည်။

“အိမ်အကူကို စိတ်ချလက်ချခေါ်ပါ ဖြူရယ်၊ မောင်က မလစ်ရင်မလုပ်ဘူး”

“ဘာ . . . ကဲ”

“အား . . . ဖြူ နာတယ်၊ တကယ်အတည်ပြောတာ”

နာကလည်းနာ ရယ်ကလည်းရယ်ချင်ဖြင့် သူ့အော်ဖြစ် သည်။ သူမကတော့ မျက်နှာတွေနီမြန်းရင်း စိတ်ဆိုးကာနေဆဲ။

x x x x

“မိန်းမရေ. . . မောင်ပြန်လာပြီ”

ကုမ္ပဏီမှအပြန် အိမ်တံခါးဝမှဖော်သော သူ့ဆီသို့ မနက်ခင်းဆီက မကြေလည်သေးဟန်တူသော မျက်နှာကြီးဖြင့် သူမရောက်လာသည်။

ပြီး ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် လူကို ဘလိုင်းကြီး မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ရော့”

သူမကြိုက်တတ်သော ဘဲကင်ပါဆယ်ဗူးကို လှမ်းအပေး သူမမျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဟယ်. . . ဘဲကင်ပါလား။ ဖြူ စားချင်နေမှန်း မောင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ မောင်ကတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ရှု”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ ‘ရှု. . . တိုးတိုး’ဟု လုပ်ပြသော သူ့ကို သူမက ‘ဘာလဲ’ဟု အံ့အားတသင့် ကြည့်သည်။

“တိုးတိုးပြောပါ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့မိန်းမ ကြားသွားရင် လာလုစားနေပါဦးမယ်၊ သူကလည်း ဘဲကင်သိပ်ကြိုက်တာ သူမသိအောင်စားနော်၊ ကြားလား”

“မောင်”

အိမ်အကူနှင့် လူမှားပြီးပေးသလိုဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက အာခေါင်ခြစ်ကာအော်ရင်း ‘ဘဲကင်ဗူး’ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ သူ့ဆီပြေးလာသည်။ ပြီး. . .

“ဒီတစ်ခါမိလိုကတော့ နာပြီသာမှတ်၊ လူကို ဒီလောက်ထိ နောက်နေတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ဟုဆိုရင်း သူ့နောက်ကိုလိုက်သည်။

သူ ထိုင်ခုံများကို ပတ်ပြေးရင်း သူမကို ပြောင်ပြုဖြစ်သည်။ သူ့နောက်လိုက်ရင်းမှ မောလာဟန်ဖြင့် သူမက ထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ဟောဟဲဆိုက်ကာနေသည်။

“မောင်က မိန်းမကိုချစ်လို့ စတာပါမိန်းမရယ်၊ ကဲ ကဲ ဘဲကင်လေးစားလိုက်ဦးနော်၊ မောင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အခုပဲပြေးလွှားထားလို့ ချွေးထွက်နေတာ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ အပူရှုပ်နေဦးမယ်၊ နားပြီးမှ ချိုး”

မမာသော်လည်း သိပ်မပျော့ပြောင်းသော အသံဖြင့် သူမ ဆိုသည်။ အမောမပြေသေးဟန်ဖြင့် ဆံပင်ကို သပ်တင်လိုက်သော သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်မမှ ပတ်တီးစကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။

“ဟာ . . . မိန်းမရဲ့လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပုလင်းနဲ့ရိုက်မိတာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

သူမဆီရောက်သွားရင်း သူမ၏လက်ကိုကိုင်ကာ သူမေး ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ဟိုနေ့ကဝယ်ထားတဲ့ သကြားက အခုအခဲလိုက်ကြီးဖြစ်နေတယ်လေ၊ မာခဲပြီးတော့ ခွဲလို့လည်းမရ ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ သကြားခဲကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အအေးပုလင်းနဲ့ ထုတာ လက်ကိုချော်ထုမိလို့”

သူမက လက်ကိုပင့်ပြရင်း အမူအရာဖြင့်ဆိုသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မောင်ကိုမေးပါတော့လား၊ နောက် အဲဒီလို သကြားခဲဖြစ်နေရင် အဲဒီသကြားခဲကို လလုံတစ်လုံးလုံးမှာ ထည့် ပြီးတော့ အဝတ်ရေစိုနဲ့ တစ်ညပဲဖုံးထားလိုက်၊ မနက်ဆိုရင် သကြားက ခဲမနေတော့ဘူး။ ဘာမှ ပုလင်းနဲ့ထုစရာမလိုဘူး”

“သိမှမသိတာ”

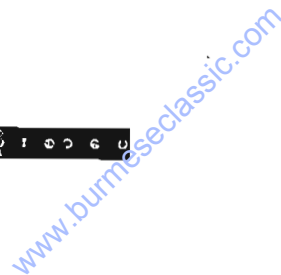
သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက နှုတ်ခမ်းစုရင်း ဆိုသည်။

“အင်း . . . မောင်မိန်းမ အိမ်မှုကိစ္စတွေ မနိုင်နင်းပုံနဲ့က တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အိမ်အကူခေါ်မှပဲဖြစ်မှာပါ”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက လာပြန်ပြီလားဟု အံ့ကြိတ်ရင်း အော်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ဒေါပုနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ သူမကတော့ သူ့ကို ဒိုင်းခနဲနေအောင် မျက်စောင်းထိုးသည်။ နှုတ်ချက်စောင်းသာဆို သူ ပြာဖြစ်သွား လိမ့်မည်ထင်သည်။

x x x x

There are only two good in the world, one is last and the other cannot be found.

ကမ္ဘာထဲ၌ ကောင်းသောမိန်းမမှာ နှစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။
တစ်မျိုးကား ပျောက်နေကာ ကျန်တစ်မျိုးမှာ မတွေ့နိုင်တော့။

Polish Proverb

x x x x

ရန်နောင်က အမြန်ထွက်လာခဲ့ရန် ဖုန်းဆက်သည်မို့
၎င်းချိန်းဆိုသောနေရာဆီ သူထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ချိန်းဆိုထားရာဆီ သူ့အရောက်မှာ စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်
ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော ခိုင်မြဲနှင့် ဘေးမှာ စိတ်ပျက်လက်
ပျက်ကြီးထိုင်နေသော ရန်နောင်ကို တွေ့ရသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ
ဟူသော အမူအရာဖြင့် သူမေးငေါ့ရင်း မေးဖြစ်သည်။

“ကဲ... ခိုင်မြဲရေ ငသက်လည်းရောက်ပြီ၊ မင်းရင်ဖွင့်ချင်
တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်းလူစုံမှ ရင်ဖွင့်မယ်ဆိုလို့ ငါစောင့်နေတာ၊
တစ်နာရီပြည့်တော့မယ်”

စိတ်မရှည်သံဖြင့်ဆိုသော ရန်နောင်၏စကားကြောင့် အနေအထားကို အနည်းငယ်တော့ သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ မူးအောင်သောက်ရတာလဲ မြကြီးရာ၊ ကဲ ထ... ထ ရင်ဖွင့်ချင်ရင်လည်း မင်းအိမ်ကိုပြန် ရောက်မှဖွင့်၊ ဒီလောက်မူးနေတာ လူမြင်လို့မကောင်းဘူး”

၎င်း၏ပုံးကို ကိုင်ရင်းဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ခိုင်မြဲ က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကာကြည့်သည်။ ခေါင်းပင် မတ်မတ် မထောင်နိုင်သော သကောင့်သားက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း သူ့ကို ရီဝေရုံမက စိုက်ကျနေသော မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီး အာလေးလျှာလေးသံဖြင့်. . .

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို အိမ်ပြန်ရမယ် ဟုတ်လား၊ မပြန်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရင် အိမ်ကမိန်းမနဲ့ တွေ့နေရမှာပေါ့၊ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ငါဘယ်လိုမှ ဆက်မပေါင်းချင်တော့ဘူး၊ ကွဲမလို့ဟေ့၊ ကွဲမလို့ကွဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို လှမ်းခေါ်တာ” ဟု ဆိုသည်။

“မင်းကလည်းကွာ မပြောသင့်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“အေးလေ. . . မင်းတို့နှစ်ယောက်လောက် ချစ်တာကလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်ခံနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

ရန်နောင်နှင့်သူ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ဆိုဖြစ်သည်။

“အဲဒါက ဟိုတုန်းကကွ၊ အခုတော့ မျက်စိအောက် အပျောက်မခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိအောက် အရောက်မခံနိုင်တာ၊ မြင်ကိုမမြင်ချင်ဘူး”

ခေါင်းကောင်းကောင်း၊ မထောင်နိုင်သော်လည်း စကားကိုတော့ အာလေးလျှာလေးဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး ဆိုနိုင်နေသေးသော ခိုင်မြဲကြည့်ရင်း သူ့နှင့်ရန်နောင် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချစ်ကြသည်။ သူ့စကားပြောရန် လည်ချောင်းကို ရှင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ခုလိုသွေးပူတုန်းမှာ ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ ဘာမှလည်း အဆောတလျင် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်မှ ခေါင်းအေး. . . အေး”

“ဟကောင်. . . ငါ့ကို ဘာမှဆရာလာမလုပ်နဲ့ မင်းတို့က မိန်းမအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ဟို ပိုလန် စကားပုံထဲကလိုပဲကွ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုလို့ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်တဲ့၊ တစ်မျိုးက ပျောက်နေတယ်တဲ့၊ နောက်တစ်မျိုးက မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ကွ၊ မှတ်ထား လောကကြီးမှာ မင်းတို့ငါတို့ အမေတွေကလွဲပြီး ငါတို့အပေါ်မှာ ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ နီး. . . မရှိဘူး၊ မိန်းမတွေဆိုတာ သာမှပေါင်းချင်တဲ့ သာပေါင်းတွေကွ၊ အေး”

စကားကို အရှည်ကြီးဆိုရင်း သကောင့်သား စားပွဲပေါ်

မှောက်သွားပြန်သည်။ သူနှင့်ရန်နောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

သဘောက ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုသည့် သဘော။

“သူမိန်းမဆီပဲ ပြန်ပို့ရအောင်” ဟု ရန်နောင်က ဆိုသည်။

“အေး... ကောင်းတယ်” ဟု သူခပ်တိုးတိုးပြော၍
ဆိုဖြစ်သည်။

“ဘာကွ”

ရုတ်တရက်ကြီး ထအော်သော ခိုင်မြ၏အသံကြောင့်
သူတို့နှစ်ကောင် လန့်သွားကြသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျ
ခိုင်မြက ယောင်၍အော်ခြင်းဖြစ်သည်။

မူးတာ အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သော ခိုင်မြကို နှစ်ကောင်
သား ဝိုင်းမကာ သူ့ကားပေါ်တင်ဖြစ်သည်။

ငှင်းနောက် ကားကို ခိုင်မြနှင့် မိုးသန္တာတို့၏ အိမ်ဆီ
ဦးတည်ဖြစ်သည်။

x x x x

ခိုင်မြတစ်ယောက် အဆင်ပြေမပြေမသိ။
မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ခိုင်မြဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။
ဖုန်းတိုလာကိုင်သူက ခိုင်မြမဟုတ်ဘဲ မိုးသန္တာဖြစ်နေသည်။

“အေး... ကိုသတ်”

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ သန္တာ”

“ဘယ်လိုမှမလဲဘူး... နင်တို့သူငယ်ချင်း အရက်နာကျ
နေလို့ မထနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို ခေါင်းနှိပ်ခိုင်းလိုက်၊ သံပရာရည်ဖျော်
ခိုင်းလိုက်နဲ့ လက်ကိုမအားရဘူး”

မိုးသန္တာ၏အဆိုကြောင့် သူပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ အခု ဒီကောင်က ဖုန်းတောင်မကိုင်နိုင်လို့ နင် ထကိုင်ရတယ်ပေါ့”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ဧေး၊ သူနဲ့ပြောလိုက်ဦး”

မိုးသန္တာ၏ စကားအဆုံးမှာ ဟဲလိုဆိုသော ညောင်နာနာ အသံကို သူကြားရသည်။

“ဟဲလို”

“အေး. . . ခိုင်မြဲ ဘယ်လိုလဲကွ”

“ခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်ကွာ”

“အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပဲ မနေညက မိန်းမနဲ့ ကွဲမယ်ကွာမယ်တွေ အော်နေပြီးတော့ အခုဘယ်လိုလဲ ငါနဲ့ ရန်နောင်နဲ့ကို သက်သေလုပ်ခိုင်းမလို့ဆို၊ အခုလာခဲ့ရမလား”

“ဟဲလို. . . ဟဲလို ဘာမှလည်းမကြားရပါလား”

သကောင့်သားက လူလည်ကျကာ မကြားရဟုဆိုသည်။

“ဟကောင် ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ၊ မနေညက မင်းပြောသမျှ ကို အသံဖမ်းထားတယ်နော် ပို့လိုက်ရမလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ နေမကောင်းဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာကိစ္စ ဆေးခန်းသွားရမှာလဲ၊ ဒီမှာလည်း ငါ့မိန်းမက တစ်ဖဝါး မခွာ ပြုစုနေတာပဲကွာ၊ ဆေးခန်းကို မင်းတို့ပို့စရာမလိုပါဘူး၊ အိုကေ. . . အိုကေ နောက်မှဆုံမယ်၊ ငါ ဖုန်းပိတ်ပြီး အနားယူ လိုက်ဦးမယ်”

အင်မတန်လည်သော သကောင့်သားက ပြောချင်သမျှ တွေ့ခွတ်ပြောကာ မိန်းမထံမှ အမှတ်ယူပြီး ဖုန်းချကာသွားသည်။

“ခွေးကောင်”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ရေရွတ်ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ဆီ ရောက်လာရင်း ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာတွေရယ်နေတာလဲ မောင်ရဲ့၊ စောစောစီးစီး”

သူ ခိုင်မြဲ၏အကြောင်းစုံကို ပြောပြဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခါ မမိုးသန္တာနဲ့ဆုံမှ ချွန်လိုက်ဦးမယ်”

သူမက ပြောရင်းရယ်သည်။

“ဘာကိစ္စ. . . သူများလင်မယားကြားကို စကားအပိုတွေ ပြောမှာတုန်း၊ မောင် ရှုပ်ရွပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြိုက်ဘူးနော် ဖြူ” သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သူတို့ယောက်ျားချင်းကြတော့ ရှိသမျှအပြစ်တွေ ဖုံးပေး ကြပေါ့၊ မမိုးသန္တာလည်း သူငယ်ချင်းပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလိုဘက် မလိုက်နဲ့လေ”

“ဟ. . . သူတို့ဘာသာသူတို့ အဆင်ပြေနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မောင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ပြန်ဆွဲပြီး အစဖော်ရမှာတုန်း၊ လောကကြီးမှာ မှန်တိုင်းလည်း မပြောရဘူးကွ၊ မှန်တာပြောလွန်းရင်လည်း ပြဿနာတက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

မျက်နှာကိုတည်ရင်းဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ဟုတ်ပါပြီဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။ ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ စောင်ကို ယူ၍ခေါက်သည်။

“ဒါနဲ့ မနေ့တ နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်ပါတယ်၊ မေမေ နယ်ပြောင်းရမယ်ဆို၊ ဘယ်ကိုတဲ့လဲ”

ယောက္ခမကြီး ရာထူးတိုးနှင့် နယ်ပြောင်းရမည့်သတင်းကို မေးဖြစ်သည်။

“မန္တလေးဘက်ကိုလို့ ပြောတာပဲ၊ အတိအကျတော့ မသိ သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖြူတို့မေမေကရော လိုက်သွားရမှာပေါ့၊ အိမ်စောင့်လည်းရအောင် အိမ်ငှားခဲ့မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အင်း... အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

ပြောရင်း သူ ရေခိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ စိတ်မှာ တော့ တော်တော်လည်း ထောင့်စေ့တဲ့ယောက္ခမဟု တွေးမိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး လအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယောက္ခမ အိမ်ကို သူသိပ်မရောက်။ သူမကတော့ နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက် တစ်ခါဆိုသလို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ သွားတတ်သည်။ သူကတော့ ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်နေမှတစ်ခါ။ ဒါတောင် သူမ ခေါ်လွန်း၍ဖြစ်သည်။

x x x x

ညစာစားပြီး နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြ သည်။

“မောင်”

“အင်း... ပြော”

“ဟိုလေ... စင်ကာပူမှာ တျောင်းသွားတက်နေတဲ့ မောင်လေးက သန်ဘက်ခါပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်တယ်၊ အဲဒါ လေယာဉ်ကွင်းကို သွားကြိုရအောင်နော်”

“ကြိုလေ မိန်းမရဲ့ မောင်လည်း ဖြူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်သာကျခဲ့တာ၊ ဖြူရဲ့မောင်လေးကိုရော၊ ဖြူရဲ့အစ်ကို

ကိုရော တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သွားကြိုရမှာပေါ့၊
ကိုယ့်ယောက်ဖပဲဥစ္စာ”

“ပြီးတော့လေ”

သူမက ‘ပြီးတော့လေ’ဟုဆိုပြီး သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်
သည်။

“ပြောလေ... မိန်းမရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို... မေမေတို့က တစ်အိမ်လုံး မန္တလေးပြောင်းသွား
ကြပြီဆိုတော့ မောင်လေးကလည်း မန္တလေးကိုပဲ လိုက်သွားရမှာ
လေ၊ အဲဒါ မန္တလေးမသွားခင် ဒီအိမ်မှာ တစ်ညလောက် နားပါစေ
နော်၊ မောင် မောင်စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမလားဟင်”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ရင်း ဆိုသော သူမကိုကြည့်
ရင်း သူရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါများဖြူရယ် တစ်ညမဟုတ်ဘူး၊ တစ်လနေတော့ကော
ဘာဖြစ်လဲ၊ တခြားသူစိမ်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ကို ပြောနေ
စရာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ မောင်ရဲ့၊ ယောက်ဖဆိုပေမယ့်လည်း
မောင်တို့က မရင်းနှီးဘူးမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ မောင် နေရထိုင်
ရတာ မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဖြူက ကြိုကြိုတင်တင်ပြောတာ
ပါ”

“အာ... ဘာမှမပူနဲ့၊ မောင်က လူချစ်လူခင်များတဲ့လူ

ပါကွ၊ ဘယ်လိုလူနဲ့မဆို ဖြစ်အောင်ပေါင်းတတ်ပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သက်ပြင်းကိုချသည်။

“ဒါနဲ့ ဖြူနဲ့မောင် တစ်ခါမှ စကားမစပ်မိကြလို့ မမေးဖြစ်
ဘူး”

“အင်း... ဘာမေးမလို့လဲမောင်”

“မောင့်ယောက်ဖ အငယ်ကောင်က ဟိုမှာ ဘာသွားတက်
နေတာလဲ”

“မောင်လေးက မိတ်ကပ်ဒီပလိုမာ သွားတက်နေတာလေ
မောင်ရဲ့”

“ဘာ”

x x x x

သူ၏လက်မောင်းကို ဆွဲခါရင်းဆိုသော ယောက်ဖ၏ စကားကြောင့် သူ အင်းရမလို အဲရမလို ဖြစ်ကာသွားရသည်။ ခဲအိုဆိုပါလား။ တကယ်ဆို ယောက်ဖဟုခေါ်မှသာ သဘာဝကျ မည်မဟုတ်လား။

“တဲပါမောင်လေးရယ် ခရီးပန်းရောပေါ့၊ လာ လာ အိမ်မှာနားပြီးတော့မှ ပြောစရာရှိတာပြောရအောင်”

သူမက သူမ၏မောင်ကို လက်ချိတ်ရင်း ကားဆီသို့ ဦးတည်သည်။ သူ သက်ပြင်းကိုသာ ဟင်းခဲချဖြစ်သည်။

x x x x

လေယာဉ်ကွင်း၌ မိတ်ကပ်ပညာသင်ကာ ပြန်လာမည့် ယောက်ဖဝယ်ကို သူမနှင့်အတူ စောင့်နေဖြစ်သည်။

သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရ။

“မမ”

‘မမ’ဆိုသော ညောင်နာနာအသံနှင့်အတူ ပန်းဆီရောင် တီရှပ်၊ ခရမ်းရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နှင့်အတူ ပြည်တော် ပြန်ယောက်ဖ ရောက်ချလိုလှသည်။

“ဟယ်. . . ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ခဲအိုကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပဲ မြင်ဖူးသေးတာ၊ အပြင်မှာက အရမ်းလန်းနေပါလား”

အိမ်အပြန် တစ်လမ်းလုံး မောင်နှမနှစ်ယောက် စကား
တွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောလာကြသည်မို့ ကားမောင်းရင်း
သူနားတွေ ထူပူကာလာသည်။

“မမက ဘာ skin care မှ မလုပ်ဘူးထင်တယ်၊ ကြည့်ပါ
ဦး အသားတွေ ခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ခဲအိုတောင်မှ
အသားအရေ fresh ဖြစ်နေသေးတယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး မမကို
ရောက်တုန်းလေး ပေါင်းတင်ပေးသွားဦးမှဖြစ်မယ်”

“လက်တည့်စမ်းတော့မယ်ပေါ့”
“မမနော်. . . မောင်လေးက စေတနာနဲ့ပြောတဲ့ဟာ ကို”

“စတာပါ ငါ့မောင်လေးရဲ့”
ကားနောက်ခန်းတွင်စီးရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေသော
မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ကာ သူစိတ်
လေနေသည်။

သူ့အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်မည့်ယောက်ဖကို ယောက္ခမ
ဖျားရှိရာ မန္တလေးမှ တစ်လက်စထဲ ဆက်မှမသွားဟု တွေးမိ
သည်။ လေယာဉ်တွေက ပေါ့ပါးသနဲ့။

“မောင်”

“အင်း. . . ပြော”

ကားမောင်းနေသော သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်မို့ သူထူး
ဖြစ်သည်။

“မောင်လေးကို ဒီည ဝင်နာ အပြင်မှာထွက်ကျွေးကြ
မယ်နော်”

“ကျွေးလေ ဖြူရဲ့”

သူ အတတ်နိုင်ဆုံး လေသံကိုလျှော့ထားရင်း ဆိုဖြစ်
သည်။

“အဲဒါလေ. . . မောင် ကိုခိုင်မြဲတို့နဲ့ဆုံပြီးရင်
ခြောက်နာရီခွဲလောက် အရောက်ပြန်လာခဲ့နော်၊ ဖြူတို့မောင်နှမ
ရယ်ဒီပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေမယ်၊ မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

သူ သက်ပြင်းရောချရင်း အင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားပြန်ယောက်ဖကို Dinner ကျွေးရင်း မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောမကုန်သည့်အချိန် မှာ ဘာများလုပ်နေရမည်မသိဟုလည်း တွေးဖြစ်သည်။

“မမအတွက်က လက်ကိုင်အိတ်လေးတွေ ဝယ်လာပေး တယ်”

“ဟုတ်လား. . . ဒါနဲ့ မမတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အတွက် မပါဘူးလား”

သူမက သူမ၏မောင်ကို တလေးတစ်ယောက်မေး သလို မေးသည်။

“ပါတာပေါ့၊ ရေမွှေးဝယ်လာပေးတယ်”

“ကြားလား မောင်၊ မောင်ရဲ့ညီတော်မောင်က မောင် အတွက် ရေမွှေးဝယ်လာပေးတယ်တဲ့”

သူမက သူ့ကိုလှမ်း၍ဆိုသည်။

“ဪ. . . အင်း ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

ကားမောင်းရင်းက ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ဆိုဖြစ်သည်။ ရေမွှေးတဲ့လား။ သူက ရေမွှေးဆွတ်သော အလှေအထမရှိ၊ ရေမွှေးကို မကြိုက်။

သူ သက်ပြင်းကိုသာ ခပ်မျှင်းမျှင်းချဖြစ်သည်။

x x x x

“ကဲ. . . ဘယ်လိုလဲ ခိုင်မြ၊ အခုတော့ ပြုံးစိစိကြီးနဲ့ပါ လားကွ”

ရန်နောင်က သူနှင့်အတူဝင်လာသော ခိုင်မြကို ဆီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လိုပြဿနာတက်ခဲ့လဲ ဆိုတာကတော့ မင်းတို့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလို့ မမေးတော့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပြေလည်သွားလဲ ဆိုတာလည်း မမေးတော့ဘူး”

သူ၏စကားအဆုံးမှာ ခိုင်မြက. . .

“ဒါဖြင့် ဘာမေးချင်တာလဲ”

ဟု စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့်ဆိုသည်။

“မင်း အဲဒီလောက်ထိ မူးရှူးနေအောင် သောက်လာတာကို မင်းမိန်းမက ပြဿနာမရှာဘူးလား၊ ပွစိပွစိရွတ်ပြီးတော့လေ”
“မရှာဘူး”

ခိုင်မြက ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မူးတာလဲလို့ကော မမေးဘူးလား”

“မေးတာပေါ့”

“မင်း ဘယ်လိုဖြေလိုက်လို့ အလျှောက်ကောင်းပြီး အထောင်းသက်သာသွားတာလဲ”ဟု ရန်နောင်က မေးသည်။

ခိုင်မြက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“လူပေါင်းမှားပြီး သောက်ခဲ့ရတာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အောင်မာ. . . မင်းက ငါတို့နှစ်ကောင်ကို ခုတုံးလုပ်တာပေါ့၊ ခွေးကောင်”

ရန်နောင်က အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆဲရေးသည်။

“ငါပြောပြလိုက်တာက ဒီလိုပါကွာ၊ လူပေါင်းမှားပြီး သောက်ခဲ့ရတာပါ မိန်းမရယ်၊ ကိုယ်သောက်ပြီးပြန်ရင် မိန်းမက သေချာပေါက် ပြဿနာရှာမှာပဲဆိုပြီး လောင်းကြတာလေ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ ယောက်ျားအပေါ် ထားတဲ့အချစ်ကို ယုံလို့ သောက်ခဲ့တာလို့ ဖြေရှင်းလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းမိန်းမက မင်းလိမ်သမ္မ ယုံတာပဲလား”

သူရယ်ရင်း မေးဖြစ်သည်။ ခိုင်မြက ခေါင်းကိုခါယမ်း သည်။

“ဘယ် ယုံ မလဲ ကွ၊ သူ့ကို လာမညာနဲ့ ဆိုပြီးတော့ ဝိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်တာပေါ့၊ အခုထိနာတုန်း”

ပြောရင်း ခိုင်မြက ဝိုက်ကိုပွတ်သည်။

“အေးပါကွာ. . . မင်းတို့လင်မယား အဆင်ပြေဖို့ အတွက် ငါတို့က အသုံးချခံရပေမယ့်လည်း ငါတို့နှစ်ကောင်က အသုံးချခံရတယ်လို့ မမှတ်ယူပါဘူး”

“ခုတုံးအလုပ်ခံရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”
သူနှင့်ရန်နောင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ‘စ’လုံးက မင်းယောက်ဖ ပြန်လာတယ်ဆို”

“အေး”

“ဘာသွားတက်တာတဲ့တုန်း”

ရန်နောင်၏အမေးကို သူ ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်။

“ဆံပင်နဲ့မိတ်ကပ်ပညာ ဒီပလိုမာတဲ့”

သူ့အဖြေကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ခိုင်မြက လက်မထောင်ပြသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဒီလိုယောက်ဖတစ်ယောက်ရှိတာ မင်းမိန်းမရဲ့ အလှပြင်စရိတ်တွေ သက်သာတာပေါ့၊ မင်းတောင် ဆံပင်အဆစ်ဝင်ညှပ်လို့ရသေးတယ်၊ အားကျတယ်ကွာ”

ခိုင်မြ၏ ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကြောင့် သူ ခေါင်းကုတ်ဖြစ်သည်။

“အားကျရင်လည်း မင်းခယ်မနဲ့ ဒီကောင့်ယောက်ဖနဲ့”

ပေးစားလိုက်ပါလား၊ မင်းမိန်းမရော မင်းရော ဒီကောင်လို စားစရိတ်ငြိမ်းသွားတာပေါ့”

ရန်နောင်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်၍ ဆိုသည်။

“ပေးစားစရာလားကွ၊ ငါ့ခယ်မက ကျောင်းတောင်မပြီး သေးဘူး”

ခိုင်မြက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာ ဆိုသည်။

“ကဲ... ကဲ ရွှေယောက်ဖကို Dinner ကျွေးရဦးမယ်၊ ပြန်ပြီကွာ”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပင် ထရပ်ရင်းဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က လူထူးလူဆန်းလို သူ့ကိုမော့ကြည့်ကြသည်။

“ဘာလဲ... မင်းက ယောက်ဖကို ကြောက်နေတာလား၊ ဘာကောင်လဲကွဆိုပြီး ဆွဲထိုးပစ်ကွာ၊ ဘာ Dinner မှ ကျွေးမနေနဲ့”

“မင်းယောက်ဖကို Dinner မကျွေးရင် မင်းပါ ညစာဝတ်မှာစိုးလို့လား ငသက်”

နောက်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လိုက်အော်နေသော သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ နောက်ပြန်လက်ပြုဖြစ်သည်။

x x x x

ရွှေယောက်ဖကို Dinner ကျွေးပြီးအပြန်မှာ ပြဿနာက စသည်။

“မောင်လေး... စားလို့ကောင်းလားဟင်”

သူမ၏အမေးကို မောင်လုပ်သူက ခေါင်းညိတ်ရင်းဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ စားလို့ကလည်းကောင်း၊ ခရီးကလည်း ပန်းဆိုတော့ မောင်လေးက အိပ်တောင်အိပ်ချင်လာပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း နားတော့လေ၊ မောင်လေးရဲ့အခန်းကို ပြန်ပြီးအိပ်တော့”

“မမ”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ ရွှေယောက်ဖက သူ့အစ်မ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲခါရင်း ‘မမ’ဟု ဖျက်စိဖျက်နှာယှက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

သူမက သူမ၏မောင်ကို အမေးရှိသည်။

“မမကလည်း မောင်လေး သရဲကြောက်တတ်မှန်းသိရဲ့ သားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မောင်လေးက တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲ မှာလဲလို့”

“မောင်လေးကလည်း စင်ကာပူထိတောင် သွားနေခဲ့ပြီး ပြိပဲဥစ္စာ၊ အခုထိ ကလေးစိတ်ဝင်နေတုန်းပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာသရဲ မှ မရှိဘူး”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“မသိဘူး... မသိဘူး၊ မောင်လေးကတော့ မမတို့ အခန်းထဲ အတူတူလာအိပ်မှာပဲ၊ သရဲရှိရှိမရှိရှိ ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ”

ခြေဆောင်ကာဆိုရင်း ရှေ့မှနေ ဆတ်တောက်ဆတ် တောက် လျှောက်သွားသော ရွှေယောက်ဖကို သူမက လိုက်ကြည့် ရင်း သူ့ကို မော့ကာကြည့်သည်။

“မောင်... ဖြူတို့ခုတင်ဘေးက ကြမ်းပေါ်မှာပဲ မွေယာ ခင်းပေးပြီးတော့ သိပ်လိုက်မယ်နော်မောင်၊ တစ်ညတလေပဲဥစ္စာ၊

နော်... နော်”

“အင်းပါ”

မ’အင်း’၍ မရသည့်အခြေအနေမို့ သူ မအင်းချင်အင်း ချင်ဖြင့် အင်းလိုက်ရသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို အားနာသလိုကြည့် သည်။

‘တစ်ညတလေပဲလေ’ဟု တွေးရင်း သူ့သက်ပြင်းကို ချဖြစ် သည်။ သူနှင့်သူမ အိပ်ခန်းထဲရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရွှေယောက်ဖက ရောက်ချလာသည်။ ပြီး သူ့မတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် ကြမ်းပေါ်မှာ မွေယာခင်းပြီး အလုပ်တွေရှုပ်နေကြ သည်။

သူ ဖျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖြစ် သည်။

“မမ”

“အေး... မောင်လေးပြော”

ဖျက်လုံးက မှိတ်ထားသော်လည်း နားကတော့ သူမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏အသံကို ရှင်းရှင်းကြီး ကြားနေရသည်။

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖုန်းရတော့ သူတို့ကပြောတယ်”

“အင်း... ပြော ဘာတဲ့လဲ”

သူမက ခုတင်ပေါ်တက်လာရင်း သူ့မောင်ကို လှမ်း၍ ဆိုသည်။

“ထိုင်ဝမ်ကနေ မိတ်ကပ်ပညာရှင်တစ်ယောက်က မွမ်းမံ
သင်တန်း တစ်ပတ်လာဖွင့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ မောင်လေး တက်လိုက်
ရင်ကောင်းမလားဟင်”

ဆတ်ခနဲ သူ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်
လောက်ဆိုပါလား။ ထိုသင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့လင်မယား
အခန်းတွင် ယောက်ဖတ ညတိုင်းလာ၍ စက်တော်ခေါ်မည့်
အရေးကို သူတွေ့ကာပူမိသည်။ အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သော်
လည်း သူ့အကြည့်ကို သူမမြင်။

“မောင်လေးရဲ့သဘောပဲလေ၊ ဒါမျိုးက ကြိုတောင့်ကြိုခဲ
ဆိုတော့ ကြိုတုန်းလေး တက်သွားလိုက်ပေါ့ မောင်လေးရယ်၊
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားမောင်”

သူမက သူ့ကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေပြန်သည်။ သူမကြား
ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

“ဟော... မောင်ကတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ ကြည့်ဦး
မောင်လေးရဲ့အစ်ကိုကလေး မောင်လေးကို ရောက်တုန်းရောက်
ခိုက် ကြာကြာနေစေချင်နေတာ၊ ဒီတော့ မောင်လေး သင်တန်း
တတ်မှာနဲ့ဆို အကိုက်ပဲ အဟင်း... ဟင်း”

မျက်လုံးမှိတ်ထားရာကနေ သူ အံပါကြိတ်မိသည်။
မဟုတ်တရုတ်တွေပြောလည်း ပြောတတ်သော မိန်းမ 'တွေ့ဦး
မည်'ဟု စိတ်မှာ ကြိမ်းဝါးဖြစ်သည်။

x x x x

A man without a wife is a man without thoughts.
ဇနီးမယားမရှိသော ယောက်ျားသည်ကား အတွေး
အခေါ်မရှိသည်သာ ဖြစ်၏။

Finish Proverb

x x x x

“မိန်းမမရှိတဲ့ယောက်ျားက အတွေးအခေါ်မရှိဘူးတဲ့ ညီလေးရဲ့၊ ညီလေးလည်း မိန်းမယုဖို့စဉ်းစားဦးပေါ့၊ ကြိုက်တာရှိ ရင်ပြော လိုက်တောင်းပေးမယ်”

နံနက်စာစားရင်းက ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် ရွှေယောက်ဖက တီကိုဆားနှင့်တို့လိုက်သလိုမျိုး တွန့်ခဲနေဖြစ်ကာ သွားသည်။

“အို . . . ကိုသက်ကလည်း သူများက ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး၊ သူများကပေါ့နော် အလုပ်တွေကိုပေါ့ နော် ဒီလိုလူပျိုဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးပေါ့နော်

အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ချင်တာ”

‘စာတစ်ကြောင်း ၎င်း ဆယ်ခါပါ’ဆိုသလို ရွှေယောက်ဖ က ‘ပေါ့နော်’တွေကို မနားတမ်းထည့်ကာ ထည့်ကာဆိုသည်။

“အချိန်တန်ရင် နွားပိန်ကန်ပါလိမ့်မယ် မောင်ရယ်”

သူမက သူမ၏မောင်ကို ၎င်းကိစ္စ မပြောစေလို့ဟန်ဖြင့် သူ့ကို စကားပိတ်သည်မို့ သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

‘နွားပိန်မကန်ခင် ငါက ဆောင့်ကန်ချင်နေတာ’ဟု စိတ်မှာ ရေရွတ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းယောက်ဖ သင်တန်းတက်သည်က တိစ္စမရှိ၊ အိမ်မှာ တစ်ပတ်မကလို့ တစ်နှစ်နေလည်း ကိစ္စကမရှိ။

ကိစ္စရှိသည်က သူတို့လင်မယား လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သကောင့်သားက ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာက အစ ဟိုဘက်အခန်းကို သွားမသုံး၊ သူတို့လင်မယားအခန်းမှာပင် သုံးနေသည်။

အဝတ်အစားလဲသည့် အချိန်လေး ခဏမျှသာ ၎င်း၏ အခန်းကိုပြန်ပြီး သူတို့လင်မယားခန်းဆီကိုသာ ပြန်ပြန်လာသည်။

“ခိုင်မြဲရဲ့ခယ်မနဲ့ အလန်းလေးကွ၊ မောင်တို့ရဲ့ညီလေးကို ခိုင်မြဲရဲ့ခယ်မနဲ့ စပ်ပေးရင် ဘယ်လိုလဲ”

ပြီးစိစိဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သကောင့်သားက တွန့်ခဲနေအောင် တုန်သွားရင်း သောက်လက်စကော်ဖိပန်းကန် ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချသည်။

“ကိုသက်နော် သူများက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆို၊ ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဟုတ်သားပဲမောင်ရယ်၊ ကလေးကို ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သူမကြိုက်တာ မပြောစမ်းပါနဲ့ မောင်ရဲ့”

ပုစွန်ဆီရောင်တီရှုပ်၊ လိမ္မော်ရောင်ဘောင်းဘီကျပ်နှင့် ရွှေယောက်ဖက် လက်မှနာရီကို ပင့်ကာကြည့်သည်။

“ဟော . . . ဟော ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ရှစ်နာရီတောင်ခွဲတော့မယ်၊ အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်နေမှပဲ၊ သူငယ်ချင်းက ရှစ်နာရီခွဲလာကြိုပေးမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတာ၊ မမ သွားပြီနော်၊ ကိုသက်ရော သွားပြီနော်”

ဘေးလွယ်အိတ်လား၊ ကျောပိုးအိတ်လား၊ မကွဲပြားသော အိတ်ကို လက်တွင်လျှိုကာကိုင်ရင်း ရွှေယောက်ဖက် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ သွားသည်။ သူမကပါ သူမ၏မောင်လေးကို လိုက်ပို့သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားရသည်။ ပြီး ကားမောင်းထွက်သံကို တစ်ဆက်တည်းကြားရသည်။

“မောင်လေးကတော့ ကလေးစိတ်ကို မပျောက်သေးဘူး”
သူမက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုရင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသည်။

“အဲဒါ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ

က”

“မောင်နော်”

သူ ဘာမှမပြောသေးခင်မှာ သူမက ‘မောင်နော်’ဟု အော်ကာ မျက်စောင်းဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူမ၏မောင်ကို အပြစ်မပြောနှင့်ဟူသောသဘော။

“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးစိတ်မဝင်သေးတာလို့ ပြောမလို့ပါမိန်းမရဲ့၊ ဒါနဲ့ မိန်းမ”

“ပြော”

သူမက ပြောဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုရင်း ပန်းကန်တွေ ဆေးကာနေသည်။

“ဒီညတော့ ဖြူရဲ့မောင်လေးကို သူ့အခန်းမှာ သူပြန်အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါလား၊ ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်ရတော့ သူ့အတွက် ဘယ်သက်တောင့်သက်သာရှိပါ့မလဲ”

ခေါင်းကုတ်ရင်းဆိုသော သူ့ကို သူမက မချိုမချင်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး ‘ပြောပေးမယ်လေ’ဟု ဆိုသည်။

“ကဲ ဒါဆို မောင် ရွဲသွားပြီနော်”

သူ သက်ပြင်းခုကာဆိုရင်း ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီညတော့ ရွှေယောက်ဖက်ယောက် အကြောက်တရားတွေ ကင်းဝေးပြီး သူ့အခန်းသူ ပြန်အိပ်ပါစေဟု တွေးမိသည်။

x x x x

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မယားပြောတော့ တစ်ညဆိုတာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ထ၍ ဆိုသော ရန်နောင်၏စကားကို ခိုင်မြဲက ‘ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး’ဟု ဆိုသည်။

“ဟ... စကားပုံကတော့ ‘အမေပြောတော့ တစ်လ၊ မယားပြောတော့ တစ်ည’ဆိုပြီးတော့ ရှိခဲ့တာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ ပြောင်းပြန်လေ”

“အင်း... ပြီးပါဦး”

ရန်နောင်ကို ခိုင်မြဲက ပြီးပါဦးဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဆိုသည်။

“ဒီလိုကွာ... ဒီကောင်မိန်းမက တစ်ညထဲပါဆိုတဲ့ကိစ္စက အခုတစ်ပတ်ဆိုပြီးတော့ ဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ့တုန်းကလည်း ငါ့ခယ်မတွေ ဘုရားဖူးလာကြတာ တစ်ညလောက်လာတည်းမယ် ဆိုပြီးတော့ ငါ့မိန်းမ မြတ်နိုးက ပြောတာပဲ၊ တကယ်တမ်းကျ ဆယ်ရက်လောက်ကြာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ပြောတာကွ မယား ပြောတော့တစ်ညဆိုတာ ငါတို့အတွက်ကတော့ အဲဒီလိုမျိုးကြီးကို ပြောတာ၊ ကဲ ရှင်းလား”

“မင်းက ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ခယ်မလေးတွေသာ ဆိုလို့ကတော့ တစ်ညမဟုတ်ဘူး တစ်ဘဝလုံးနေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခုဟာက ‘ယောက်ဖကြီးကွ’”

အိလည်လည်မျက်နှာဖြင့် ဆိုသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း သကောင့်သားနှစ်ကောင်က တခွီးခွီး တဟီးဟီးဖြင့် ရယ်ကြသည်။

“အိမ်မှာလာတည်းတာကိုလည်း ငါ့အတွက်က ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ အိမ်မှာ အခန်းလွတ်တွေက အများကြီးဥစ္စာ၊ ခက်တာက သရဲကြောက်တယ်ဆိုပြီးတော့ ငါတို့အခန်းထဲ လာအိပ်နေတာက ပြဿနာကွ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်ကြပြန်သည်။

“တကယ့်သူရဲကောင်းနဲ့ လာတိုးနေတာကိုးကွ၊ အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းယောက်ဖရဲ့ သင်တန်းကိစ္စ ဘာညာကိစ္စတွေက

ဒီတစ်ပတ်နဲ့မပြတ်ရင် ဥပမာကွာ တစ်လလောက်ကြာသွားရင် မင်းတို့လင်မယားရဲ့ အခန်းမှာ မင်းယောက်ဖက ဆက်နေဦးမဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒါကမှ တကယ့်ပြဿနာ”

“အေးလေ... တစ်ရက်နှစ်ရက်ကိစ္စလည်း မဟုတ် တော့ အဲဒါကမှ လုံးဝ လုံးဝ ဟဲဗီးပြဿနာ”

ရန်နောင်နှင့် ခိုင်မြဲက တစ်လှည့်စီ ပြီးစိစိနှင့် ဆိုကြသည်။

“မိန်းမကိုတော့ မှာခဲ့တာပဲကွာ၊ ဒီညတော့ သူ့အခန်းသို့ ပြန်အိပ်ခိုင်းလို့၊ ကြည့်ရတာ သိပ်တော့မထင်ပါဘူး”

ပြောရင်း သူ သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

“အေးကွာ... သရဲကြောက်တာလည်း ကြောက်တာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူမှုရေးတော့ နားလည်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လို ကောင်လဲမသိဘူး”

ခိုင်မြဲက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ဆိုသည်။

“မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါတို့လင်မယားက ယူထား တာတောင် ဘာမှကြာသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ တောက် ပြည်ပန်းညို ချိုပါလျက်နဲ့ ဆားကဖျက်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ”

သူ၏စကားကို ရန်နောင်က ‘သိပ်မပတ်သက်တဲ့ဥပမာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။ သူ တမင်ပင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက် သည်။

“ဒါဆို မင်းယောက်ဖရှိနေမယ့်တစ်ချိန်လုံး မင်း ညစာ

စားရတာ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်တော့မှာပဲနော်၊ အင်း... ညစာ... ညစာ”

“ဘာလဲကွ”

ခိုင်မြဲ၏မေးခွန်းကို သူ ‘ဘာလဲကွ’ဟု ပြန်မေးဖြစ်သည်။ သကောင့်သားက မချိုမချင်ဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“ဪ... မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အရင်လို

အေးအေးလူလူ မစားရတော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ယောက်ဖက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ဆိုတော့ကွာ ညစာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်စာ စားလည်း နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်စားရမလဲ၊ ရှုပ်နေမှာပေါ့၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

ဟု ဆိုသည်။

“မနေ့ညကလည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူးကွာ”

“ဘာလဲ ညစာမစားရလို့လား”

သူ၏စကားအဆုံးမှာ ရန်နောင်က အမေးရှိသည်။ မေးသည်က ကိစ္စမရှိ အမူအရာက လူ့ရွှင်တော်များ မျက်ခုံးပင့် သလို တရစပ်မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း ပြောင်ချော်ချော်မေးသောကြောင့် သူ စိတ်ပျက်နေသည့်ကြားက ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယောက်ဖက ဘာတံဆိပ်တွေမှန်းမသိတဲ့ ရေမွှေးတွေ မွန်နေအောင်ဆွတ်ထား တော့ တစ်ခန်းလုံး မွန်ထူပြီ၊ အိပ်မရတာ”

“ဪ... ဪ”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

ရန်နောင်တို့ နှစ်ကောင်က ကိုယ်စီကိုယ်စီ မေးစေ့ပွတ်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ရေရွတ်ကြသည်။ အိုက်တင်တွေက အိုဗာဖြစ်လွန်းသည်မို့ သူ တမင်ပင် မမြင်သလို လုပ်ကာနေ ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ကွာ... ဒီကောင်က မီးပိတ်ထားရင်လည်း မအိပ်တတ်ဘူးတဲ့၊ မီးပိတ်ထားရင် သရဲကြောက်လို့ မီးဖွင့်အိပ်ပေးရတယ်ကွာ”

သူ ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ရင်း အိပ်မရသော အကြောင်းအရင်း နောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ညည်းညည်းဆိုဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ... မီးမမှိတ်မှတော့ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်မှာလဲ”

ခိုင်မြဲက တခွိုးခွိုးရယ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဘာလဲကွ၊ ဘာအလုပ်မဖြစ်တာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူ မျက်နှာပူပူဖြင့် ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုဖြစ်သည်။

“ဪ... မျက်လုံးအလုပ်မဖြစ်တာကို ပြောတာပါ။ မီးဖွင့်ထားရင် မင်းမအိပ်တတ်မှန်း ဆယ်တန်းနှစ် ဘော်ဒါဆောင်

အတူတူနေကတည်းက သိပြီးသားလေကွာ၊ ဒီတော့ မင်း ညအိပ်ရခတ်မယ်မှန်း ကြိုတွက်မိတာကို ပြောတာပါ”

ခိုင်မြဲ၏စကားအဆုံးမှာ ရန်နောင်က အဲဒါကိုပြောတာဟု စကားဖြည့်ကာ ဝင်၍ ဆိုသည်။

“တော်ပြီကွာ... စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲမှာ မင်းတို့က တမှောင့်၊ အိမ်ပြန်တာပဲကောင်းတယ်၊ ဘာကောင်တွေမှန်းမသိဘူး”

သူ ထရပ်ရင်းက ဆိုဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ... အိမ်မှာ ရွှေယောက်ဖ၊ ငွေယောက်ဖ စောင့်နေမှာဆိုတော့ ငါတို့ကောင်တွေကို ပုန်ကန်ပြီပေါ့”

ထထွက်လာသော သူ့ကို ရန်နောင်က နောက်မှလိုက်၍ ဖော်သည်။ ‘ခွေးကောင်’ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ စိတ်ထဲမှနေ ဆဲရေး ဖြစ်သည်။

အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းများက အရင်လို မသွက်သည်က တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

x x x x

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလဲ ပြောပြီးပြီလား”

ညနေစာစားအပြီး ဧည့်ခန်းမှာ သုံးယောက်သား TV ထိုင်ကြည့်နေစဉ် ယောက်ဖဖြစ်သူ နောက်ခဏသွားတုန်း မိန်းမကို တပ်ကာမေးဖြစ်သည်။

“ဘာကိုတုန်း”

အရေးထဲ သူမက သူ့အမေးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးရင်း ‘ဘာကိုတုန်း’ဟု ပြန်၍မေးသည်။

“မသိချင်ယောင်ဆောင်စမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ မင်းရဲ့မောင်ကို သူ့အခန်းသူ ပြန်အိပ်ဖို့ ပြောပြီးပြီလားလို့ မေးတာ”

လေသံကိုနှိမ်ရင်း သူ့ဆိုဖြစ်သည်။

“ဪ... ဒါလား”

“အေး... အဲဒါ”

သူမ၏ ပြောင်ချော်ချော် ‘ဒါလား’ကို သူ ‘အေး’ဟု အံ့ကြိတ်ကာ ဖြေဖြစ်သည်။ သူမက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်မို့ သူမေးခွန်းထပ်မေးရန် ပြင်စဉ်မှာပင် သူမက ခေါင်းကိုခါသည်။

“မပြောတော့ပါဘူး မောင်ရယ်”

“ဟ... မပြောလို့ရမလား၊ တစ်ညနှစ်ညကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး”

သူမကို သူ အသံကိုနှိမ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

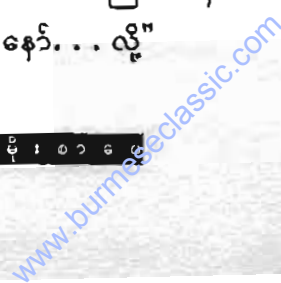
“မောင်လေးက သရဲအရမ်းကြောက်တတ်တာ ဖြူအသိ ဆုံးပဲ၊ ဖြူတို့အိမ်မှာ လာနေတုန်း မောင်လေးကို စိတ်မညစ်စေချင်ဘူးမောင်ရယ်၊ နော်... နော်လို့ မောင်က လိမ္မာရဲ့သားနဲ့”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မောင်ကတော့ မီးပိတ်ပြီးမှအိပ်မယ်”

သူ မျက်မှန်ကုတ်ကာ ဆိုဖြစ်သည်။

“မောင်ကလည်းကွာ ဒီရက်ပိုင်းလေးပဲဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာပျားနေတာလဲ၊ မီးပိတ်ပြီးအိပ်ရင် မောင်လေး ကြောက်နေမှာပေါ့လို့ မပိတ်ပါနဲ့မောင်ရယ်၊ နော်... နော်... လို့”

သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆိုသည်မို့ သူ သက်ပြင်းကို သာ ချဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း မိန်းမရယ်၊ မင်းမောင်လေးကို ဒီတစ်ခုလေး တော့ ပြောပေး။ ရေမွှေးကို လူဆွတ်လေးပဲဆွတ်ပါလို့ မသာဆွတ် မဆွတ်နဲ့လို့ တစ်ခန်းလုံး မွန်ထူပြီး အသက်ရှူကြပ်တယ်”

သူစိတ်တိုတိုဖြင့် ဆိုအပြီး သူမက ခွီးခနဲရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ခနဲတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ မောင်စိတ်တိုနေပုံက ချစ်စရာ ကောင်းလို့”

သူမက သူ့ဒေါသများကို အရည်ပျော်အောင် ဖျော်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ‘ချစ်စရာကောင်းသည်’ဆိုသော သူမ၏အပြောမှာ သူ ပက်လက်ကြီး မျှောသွားရသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“မမရေ”

ညှော်ခန်းထဲသို့ ကော့ပတ်ကော့ပတ်ဖြင့် ရောက်လာသော ရွှေယောက်ဖက် ရောက်ရောက်ချင်း ၎င်း၏အစ်မကိုခေါ်သည်။

“ပြော... မောင်လေး”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်လုံး မောင်လေးလေ တဝါးဝါးနဲ့ ခဏ ခဏ သမ်းမိနေတယ်၊ ပြီးတော့ နားရွက်တွေကလည်း တစ်နေ့လုံး ပူထူနေတာပဲ၊ ဘယ် အပေအတေတွေကများ မောင်လေးရဲ့ အတင်းကို တုပ်နေကြလဲမသိဘူး၊ လူတွေကလည်းနော် အားအား

ယားယား သူများအကြောင်းပြောဖို့ အချိန်ရကြသေးတယ်၊ တကယ်ပဲ”

ဘယ်လက်ဖဝါးပေါ် ညှာလက်ဖမိုးဖြင့် တဖတ်ဖတ်ရိုက် ရင်း မဲ့ကာရွဲကာဖြင့်ဆိုသော ရွှေယောက်ဖက်က သူ့ကို စွဲပြော နေသလားတောင် ထင်ရသည်။ နောက်ဆို အကြားအမြင်များ ဟောစားလေမည်လားမသိ။

“ဪ... မောင်လေးရယ် လူဆိုတာ အိပ်ရေးပျက်ရင် သန်းကြတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ လာ မမကို ပန်းကန်ဆေးကူဦး၊ စောစောတ ပန်းကန်တွေ မဆေးရသေးဘူး”

သူမက သူမ၏မောင်ကို ပထုတ်ကာသွားသည်။ တုန်ခဲ သော အချိန်ကိုတွေးရင်း သူ သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါ ချဖြစ်နေ သည်။

x x x x

“ကိုသက်”

မနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးရန် ဘုရားခန်းသို့အဝင် ရွှေယောက်ဖက် သူ့ကိုလှမ်းခေါ် သည်မို့ သူ့လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ’ဟု သူ မေးဆတ်ဖြစ်သည်။

“sorry နော် ကိုသက်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... မနေ့ညကမှ မမကပြောပြလို့ ကိုသက်က ရေမွှေးနဲ့တွေ့၊ အမွှေးတိုင်နဲ့တွေ့၊ ခြင်ဆေးခွေတွေ့ရဲ့အနံ့ကို မခံ နိုင်ဘူး၊ ပန်းနာရင်ကြပ်ရှိတယ်ဆို မမကပြောပါတယ်၊ နင့်ခဲအိုက

နာတာရှည် ပန်းနာရင်ကြပ်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ရေမွှေးမဆွတ်နဲ့ဆိုလို့ အားနာလိုက်တာကိုသက်ရယ်၊ sorry နော်”

သတောင့်သား၏ စကားအဆုံးမှာ ‘ရပါတယ်’ဟု စောင့် သက်သက်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။ မိန်းမလုပ်လိုက်မှ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့မှာ နာတာရှည် ပန်းနာရင်ကြပ်တွေ့ဘာတွေ ဖြစ်ခွင့်ကြုံလိုက်ရ သည်။ ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ပန်းနာရင်ကြပ်ရှိသူများ အမွှေးတိုင်း ခြင်ဆေးခွေနှင့် အခြား ဖျန်းဆေးနဲ့များ မခံနိုင်ကြောင်းတိုတော့ သူ့ကြားဖူးသည်။ ထိုအထဲတွင် ရေမွှေးပါမပါတော့ သူမသိ။

“ရေမွှေးကလေး မဆွတ်ဘဲမနေနိုင်ဘူးသိလား။ ထမင်း မစားရင်သာ နေနိုင်မယ်၊ ရေမွှေးမဆွတ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အခု တော့လေ ခဲအိုကိုသနားလို့ အပြင်သွားမှပဲ ဆွတ်တော့မှာ၊ အိမ်မှာ နေရင်းနဲ့ဆိုရင် မဆွတ်တော့ဘူးသိလား”

“ဪ... အင်း ကျေးဇူးပဲညီလေး။ ကဲ ကဲ ကိုယ်ဘုရား ရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ ကဲ သွား လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရွှေယောက်ဖက် ‘ဟုတ်’ဟု မပွင့်တပွင့် ဆိုရင်း လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်ဖြင့် ထွက်ကာသွားသည်။ စောစောစီး စီးပင် သူ့အနေနှင့် မုသာဝါဒကံကို ချိုးဖောက်မိသွားပြီဖြစ်သည်။ မိန်းမကောင်းမှုအကြောင်းပြုကာ ကျားကိုးစီးစားမကုန်သော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် နာတာရှည်ရောဂါသည် ဖြစ်သွားခဲ့သည်ကိုး။

x x x x

Night, love and women give wrong ideas.

ည၊ အချစ်နှင့် မိန်းမများသည်ကား မှားယွင်းသည့် အကြံ
ဉာဏ်တို့အား ပေးလေသည်။

Swiss Proverb

x x x x

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ညရယ်၊ အချစ်ရယ်၊ မိန်းမ
တွေရယ်က မှားယွင်းတဲ့ idea တွေ ပေးတတ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ စကား
ပုံလိုပဲလေ၊ ဟော အခု မင်းမှာ ငါးပါးသီလမလုံတော့ဘူး မဟုတ်
လား၊ မင်းမိန်းမလုပ်လိုက်တာနဲ့ မင်းဆိုတဲ့ကောင် ကောက်တာ
ဝင်ကာ နာတာရှည် လူမမာကြီး ဖြစ်သွားရတယ်မဟုတ်လား။”

သူကမူဇာနိကို လမ်းကြိုဝင်လည်သော ခိုင်မြဲက ၎င်း၏
ဘေးမှ မိုးသန္တာကို မေးငေါ့ပြုရင်း ‘မိန်းမ’မကောင်းကြောင်း
ဆိုသည်။

“နင်တို့ကတော့လုပ်ပြီ၊ အခု ရေမွှေးနံ့မရတော့ဘူးမဟုတ်

လား။ အဲဒါ နင့်မိန်းမကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်”
မိုးသန္တာက သူတို့နှစ်ကောင်စလုံးကို ဝေကြည့်ရင်း
ဆိုသည်။

“ဒါတွေ့ဒါပေါ့ သန္တာရယ်၊ ငါ့မိန်းမ ဘာပြောပြော၊
ဘာလုပ်လုပ် ငါက ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ ချစ်စရာ
ကောင်းနေပြီးသား။ ခုဟာက တော်တော်ကြီး အလိုက်ကမ်းဆိုး
မသိတဲ့ ယောက်ဖကို စိတ်ညစ်နေတာ”

“မကိုခင်မှတော့ ဥကိုပါခင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ငါတို့မြန်မာ
စကားပုံလည်း ရှိနေတာပဲ ကိုသက်ရယ် သည်းခံလိုက်ပါ”

“ဘာမှ မကိုခင်လို့ ဥတို့ခင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီဥတို့
မွေးသာကျေးပစ်လိုက်တော့၊ ငါ့မှာသာ အဲဒီလိုယောက်ဖမျိုး ရှိနေ
ကြည့်ပါလား၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ရောက်ချင်ရာရောက်
တင်လွှတ်လိုက်တယ်”

မိုးသန္တာ၏စကားအဆုံးမှာ ခိုင်မြဲက လက်သီး
လက်မောင်းတန်းရင်း ဆိုသည်။

“ဟိုက စင်ကာပူကတောင် ပြန်လာပြီ၊ အ၊ နေဦးမယ်”

မိုးသန္တာကလည်း ခိုင်မြဲကို ပြန်၍ ငေါ့သည်။

“မကြာခင် တစ်ပတ်ပြည့်တော့မှာပါကွာ”

“တော်သေးတာပေါ့ မင်းမိန်းမက တစ်ညထဲလို့ပြောလို့
နှစ်ညသုံးညသာဆို အိမ်ပေါ်ကဆင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း ခိုင်မြဲတို့လင်မယားက တခွိုးခွိုးဖြင့် ရယ်သည်။
သူတတော့ မရယ်နိုင်ပါ။

x x x x

“အမလေး”

“ဟ...ဟ...ဘာတုန်း”

ကုမ္ပဏီမှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း Toilet ဝင်ရန် တံခါးကို လှမ်းအဖွင့် အထဲမှနေ တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာသော ယောက်ဖကြောင့် သူ့ရော ယောက်ဖပါ လန့်သွားကြသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် Toilet က တွဲရက်မို့ ဤကဲ့သို့ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာက အရင်လို သူနှင့်ဖြူ နှစ်ယောက်တည်းဟု မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြင့် တံခါးမခေါက်မိ။

“ကိုသက်ကလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

တံဘက်ကို ယောက်ျားပီပီ ခါးမှာမပတ်ဘဲ ထတီလို ရင်လျှားထားသော ယောက်ဖကို သူ အပေါ်အောက်ကြည့်ဖြစ် သည်မို့ သကောင့်သားက ထိုသို့ဆို၏။

“ဘာလဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုသက်က စားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်နေတာကိုး၊ အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းတျက်ရင် ခေါင်းပါ ဝါးတော့မယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ကြည့်နေလိုက်... တာ”

ခေါင်းရမ်းတမ်း ရမ်းတမ်းဖြင့် ပေါက်တက်ကရပြောနေ သော သကောင့်သားကို ပါးပိတ်တီးချင်စိတ် ပေါက်ကာသွားသည်။

ဘယ်နှယ် ချေးပန်းခံရသော စာခြောက်ရုပ်သဏ္ဍာန်နဲ့ လာနဲ့နေသည်။ စောစောတ Toilet ဝင်ချင်စိတ်တောင် ဘယ် ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“ဖယ်စမ်းပါကွာ၊ ငါ Toilet ဝင်မလို့ အရေးကြီးနေရတဲ့ ကြားထဲ”

ဆောင့်ကန်ချင်နေသော စိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း သူ Toilet ခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကို Lock ချဖြစ်သည်။

အချိန်တစ်ပတ်သည် နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာခန့် ကြာနေသလို ရှည်လျားလွန်းလေစွဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့တွေးမိသည်။

“အင်း... ပြည့်တော့မှာပါလေ၊ သည်းခံ... သည်းခံ”

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်၍ ဆိုရင်း တက်ကိုသာ ခပ်ပြင်း
ပြင်း ခေါက်ဖြစ်သည်။

x x x x

“ခရီးပန်းမှာစိုးလို့ လေယာဉ်နဲ့သွားပါဆိုတဲ့ဥစ္စာကို
မောင့်ရဲ့ညီလေးက ကုန်ကျစရိတ်သက်သာအောင် လိုင်းကားပဲ
စီးပြန်မလို့တဲ့လေ”

“ပိုပြီးသက်သာအောင် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြန်တာ
မဟုတ်ဘူး”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ‘ကြားသွားဦး
မယ်’ဟု အသံကိုနှိမ့်ရင်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကားနဲ့ပြန်ရင် ငွေကုန်နေဦးမယ်၊ လူလည်းသက်သာ
အောင် ရထားနဲ့ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါလား၊ ရိုးရိုးတန်းကနေ လက်မှတ်

ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီထက်မှ သက်သာချင်ရင်လည်း ရထားခိုး စီးလို့ပြောလိုက်၊ မပြောလည်း မင်းရဲ့မောင်ရုပ်က သူ့ခိုးရုပ်၊ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာတောင် ရအောင်ခိုးစီးချင်စီးခဲ့မှာ”

“မောင်နော် . . . ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့”

သ္မုစကားကြောင့် သူမက မျက်နှာကြီးနီရင်း ရေရွတ်သည်။

“အမလေး . . . အမလေး တဝါးဝါးနဲ့သမ်းပြီး နားရွက်တွေပူလိုက်တာ၊ ဘယ်က ကလေးကဝတွေကများ သူများရဲ့ အတင်းကို အားအားယားယားပြောနေပါလိမ့်၊ တကယ်ပဲ”

အိတ်များကို မနိုင်မနင်းဆွဲရင်း အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာသော ကိုယ်တော်ချောက ဒက်ခနဲ မှန်နေအောင်ဆိုသည်။

“ကဲ . . . ကဲ ပေးညီလေးပေး၊ အိတ်တွေက ကားနောက် ဖုံးထဲ ထည့်ရအောင်၊ ဖြူရေ ဘာတွေကျန်ခဲ့သေးလဲလို့ အိပ်ခန်းထဲ သွားစစ်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

သူ ခပ်သွက်သွက်ပင် အိတ်များကိုယူကာ ကားထဲထည့်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။ သူမက ဟုတ်ဟုဆိုရင်း လှည့်အထွက် . . .

“အို . . . ချပြီမမ မသွားနဲ့တော့၊ မောင်လေး သေသေချာချာ စစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျန်ခဲ့တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ နောက်လည်း ရန်ကုန် မကြာမကြာ ရောက်နေမှာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒီတော့မှ ယူတာ

ပေါ့”

ရွှေယောက်ဖ၏စကားကြောင့် သူ နင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ရေသောက်နေချိန်နှင့် တိုးပါက ဖွီးခနဲ သီးသွားလောက်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ လက်မှတ်ဖြတ်ထားတာက ခြောက်နာရီ ကားမဟုတ်လာ။ သွားရအောင်လေ၊ တော်ကြာ မမှီဘဲဖြစ်နေဦးမယ်၊ တက် တက်”

ဦးဆောင်ကာ ကားပေါ်တက်ရင်း သူ့ဆိုဖြစ်သည်။ သူမက အကဲပိုရန်ကောဟု လှမ်းကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကားပေါ်မှာ ဘေးက ဘယ်လိုလူနဲ့ကျမယ်မသိဘူး၊ အရက်စော်နံ့တဲ့ အရက်သမားတွေနဲ့ လွဲပါစေ၊ လွဲ . . . ပါစေ”

အရေးထဲ ရွှေယောက်ဖက လက်အုပ်တချို့ဖြင့် ဆုတွေ တောင်းနေသေးသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှန် သူမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။

“ကောင်မလေးချောချောနဲ့ ဘေးချင်းကပ်ရက် ကျပါစေကွာ၊ ငါ့ညီလေးအတွက် အစ်ကိုဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ဇာဟက်ဟက် . . . ကိုသက်က အရမ်းနောက်တာပဲ”

လည်ချောင်းကိုခြစ်ကာ မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့်ဆိုသော ရွှေယောက်ဖကို စိတ်ထဲမှာ ကားပေါ်မှ ကန်ချဖြစ်သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

ကားဂိတ်ရောက် ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ
ကားကထွက်သည်။ သူ့ရောသူမပါ ရွှေယောက်ဖကို လက်ပြုဖြစ်
သည်။

“အေး... သွားတော့ ညီလေးရေ၊ သွားတော့၊ ရန်ကုန်
ကို ဆယ်နှစ်နေမှ တစ်ခါလောက်ပဲ ပြန်လာနော်၊ တာ့တာ
ဘိုင့်ဘိုင့်”

ပွစိပွစိရေရွတ်သော သူ့စကားတို့ကို မှန်လုံကားတွင်းမှ
ယောက်ဖကတော့ ဘာပြောလို့ပြောမှန်း သိလိမ့်ကြားလိမ့်မည်
မထင်။

သူမကတော့... .

“မောင်နော်” ဟုဆိုရင်း မျက်စောင်းဖြင့် သူ့ကို မကြည်
ကြည့် ကြည့်သည်။ အိမ်အပြန် တားမောင်းရင်း လေချွန်နေသော
သူတို့ သူမက... .

“အုဖြူနေပါလား”

ဟုဆိုသည်။

“မှန်သောစကားကို ပြောရရင် မောင်တို့လက်ထပ်ပြီး
နောက်ပိုင်းမှာ ဒီနေ့လောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့ မရှိသေးဘူး
သိလား”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကို သူမက ရှက်ဝဲ
ဝဲဖြင့် ပြန်၍ ဆိုသည်။

“မသိဘူး” ဟု။

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သော သူမကို
သူ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြုဖြစ်သည်။

ယနေ့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုခြင်းသည် လူဖျိုဘဝက သူမ
တို့ စပိုးစဉ် မျက်စိမှိတ်ပြုခဲ့သလိုမျိုး ရင်ခွန်သံမြန်နေသည်ကတော့
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

x x x x

“ဘာ”
 နားကြားများ လွဲလေသလားဟု သူ ‘ဘာ’ဟု မေးဖြစ်
 သည်။
 “ကိုကြီးကလေ ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ စင်ကာပူကနေ အပြီး
 ပြန်လာမယ်တဲ့၊ အဲဒါ မေဖေတို့ဆီမကူးခင် အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်
 မယ်တဲ့”
 သူမကလည်း စောစောက ပြောသည့်အတိုင်းပင် ‘၏’
 ‘သည်’မလွဲ တစ်လုံးဆိုတစ်လုံးမှ မလွဲဘဲ နောက်တစ်ခေါက်ဆို
 သည်။

တစ်ည။
 ‘မယားပြောတော့ တစ်ည’၊ ၎င်းတစ်ညကို သူသိပ်၍မယုံ
 ချင်၊ မယုံဆို မယုံချင်သည့်အကြောင်းရင်းက ရှိခဲ့သည်ကိုး။
 “ဒါများကွာ ရှေ့တစ်ပတ်က ညီလေးပြန်လာကတည်းက
 မင်းအစ်ကိုပါ လိုက်ပြန်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”
 “ဪ... မောင်ရယ်၊ ကျောင်းမပိတ်သေးလို့ပေါ့”
 “နေပါဦး ဖြူရဲ့ ကိုကြီးကရော၊ မိတ်ကပ်ပညာသွားတက်
 တာပဲလား”
 သူ သူမကိုကြည့်ကာ ဆိုဖြစ်သည်။
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီးက MBA သွားတက်တာ”
 “ဪ”
 သူ ‘ဪ’ဟုသာ ‘ဪ’ဖြစ်သည်။ MBA ဆိုတော့
 တော်သေးတာပေါ့ဟု စိတ်မှာတွေးဖြစ်သည်။
 “ဒါဖြင့် မောင်တို့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြည့်ရဦးမှာပေါ့”
 “ဒါပေါ့၊ ဘာလဲ မောင်က မကြိုချင်လို့လား”
 သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက စကားနာထိုးသည့်အမေးကို
 မေးသည်။
 “မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရယ်၊ မောင်ကလေ ယောက်ဖတွေ
 အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သွားကြည့်ရကြိုရ ကြိုချင်ပြီးသား၊ ဒါနဲ့ အခုလာ
 မယ့် ဖြူအစ်ကိုကရော သဲရဲကြောက်တတ်လား”

'မကြောက်တတ်ပါဘူး'ဟု သူမက ပြုံးစိစိဖြင့် ရှက်ဝဲဝဲဆိုသည်။ 'တော်သေးတာပေါ့'ဟု သူ သက်ပြင်းကို မရဲတရဲချချဖြစ်သည်။

x x x x

ဈာနယ်ကို သူ စိတ်ဝင်တစားပတ်နေစဉ်. . .

“ဒုက္ခပါပဲမောင်ရယ်”

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် မီးဖိုခန်းဆီမှ ထွက်လာသော သူမကို သူလှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်၊ သူမ၏ အစ်ကိုလည်း ပြန်လာမည်မို့ အတော်အသင့် ချက်တတ်ပြုတ်တတ် လာပြီဖြစ်သော သူမတစ်ယောက်တည်း မီးဖိုခန်းမှာ လက်စွမ်းပြ ချက်ပြုတ်နေရာမှ သူ့ဆီရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ. . . ထမင်းပျော့သွားပြန်ပြီလား”

အိမ်ထောင်ကျစမှ တဖြည်းဖြည်း ထမင်းချက်လက်မှန်

လာသော သူမကို မေးဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ငါးခေါင်းဟင်းရည်ချက်တာ ဆားငန် သွားလို့ ရေထပ်ထည့်ရင်လည်း စားမကုန်သောက်မကုန်ဖြစ်တော့ မှာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမောင်၊ ဘာထပ်ထည့်လိုက်ရမလဲ၊ ရှာလကာရည်ထည့်ရင် ကောင်းမလား”

သူမက တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိဆိုရင်း သူ့ကိုမေး သည်။

“ဒါများမိန်းမရယ် အာလူးစိမ်းကို ခပ်ပါးပါးလှီးပြီးတော့ အဲဒီဟင်းရည်ထဲထည့်လိုက်၊ အာလူးဖတ်တွေက အငန်ခတ်တွေ ကို စုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီအာလူးဖတ်တွေကို ဆယ်ပစ် လိုက်၊ ငန်နေသေးရင် အာလူးစိမ်းထပ်ထည့်၊ ဒီလိုပဲလုပ်လိုက်”

ဆရာကြီးအထာဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမ မျက်နှာက ဝင်းပကာသွားသည်။ ပြီး လက်ဖျစ်တီး၏။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကိုကြီးက ဖြူကိုဆုမှာ၊ တိုကြီးကလေ ဟင်းဆားငန်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတာ၊ အိမ်မှာဆို အိမ်အကူကောင်မလေးတွေ ဟင်းချတ်လို့ ဆားငန်ရင် အရမ်းပြော တာ”

လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားကြိုရမည့် သူမ၏အစ်ကိုကို ကြိုကြောက်နေသော သူမက စိတ်လိုလက်ရပင် ရှင်းပြသည်။

“ဖြူတို့အိမ်က အိမ်အကူတွေကို ဆုတာက ပြဿနာ

မဟုတ်ပေမယ့် မောင်မိန်းမကိုတော့ လေသံမာမာတောင် မပြော နဲ့လို့ ဖြူအစ်ကိုကို ပြောပြထားလိုက်၊ ဒီကကောင်က မယားထိ ရင်ခားကြည့်ဆိုတဲ့ကောင်မျိုး”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းဖြင့်ကြည့် သည်။

“ဘာလဲ... မယုံလို့လား၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ ဖြူကို အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ ဆူလို့ကတော့ ဖြူအစ်ကိုကို ဟောဒီလိုဟောဒီလို ဆွဲထိုးပြီး ဆုံးမလိုက်မယ်”

ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ဆိုသော သူ့ကို သူမက...

“မောင်နော်... မြင်တောင်မမြင်ဖူးသေးတဲ့ လူကြီးကို အဲဒီလိုပြောစရာလား၊ ငရဲကြီးနေဦးမယ်၊ ဝစ်ဗေဒ ထိတိုင်းရှုတဲ့” ဟု လေပြေဖြင့် ဆိုသည်။

“ရှုရှုကွာ... မောင်မိန်းမကို ဘယ်ကောင်မှ လာမထိနဲ့ မရဘူး”

ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ဆိုသော သူ့ကို သူမက ဘာမှစကားမဆို တော့။

“ကဲပါလေ... ပြောနေလည်း အပိုပဲ၊ မောင်နော် ဖြူ အစ်ကို တစ်ညလေးလာတည်းမှာကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ဒါပဲ”

သူမက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ရင်း ဒါပဲဟုဆိုသည်။

“သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ” ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မောင့်ကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ တခြား သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ၊ ယောက်ဖပဲဥစ္စာ၊ မောင်ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူ သူမကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့မောင်... ဟိုလေ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ကိုကြီးက အရမ်းကြိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကြော်လိုက်တိုင်း အရမ်းကြီး ကြွပ် သွားတယ်၊ အနေတော်လေးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြော်ရမလဲ ဟင်”

“ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား”

“မသိလို့မေးတာပေါ့”

“မောင်လည်းမသိဘူး အဟီး”

သူ ပြောင်ချော်ချော် လုပ်ပြုဖြစ်သည်။ သူမက ပြီးရောဟု ဆိုရင်း လှည့်ထွက်ကာသွားသည်။

“မိန်းမရေ”

“ဘာတုန်း”

သူ့အခေါ်ကို သူမက လှည့်မကြည့်ဘဲ မညင်မသာထူး သည်။

“ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို မကြော်ခင် ရေထဲခဏစိမ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှကြော်၊ လုံးဝကြွပ်မသွားစေရဘူး”

“တကယ်လား”

သူ့စကားကို သူမက မယုံသလိုဆိုသည်။

“ဘာလဲ မယုံလို့လား၊ မောင်ပြောသမျှ မှားတယ်ဆိုတာ ရှိဖူးလို့လား၊ သိတဲ့လူကပြောနေရင် နားထောင်မှပေါ့၊ မယုံရင် လည်း မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ပြောရတာ အာညောင်းတယ်”

ရုပ်တည်ကြီးလုပ်ကာဆိုသော သူ့ကိုကြည့်ကာ သူမက စိတိုသွားသည်အထင်နှင့် သူ့နားရောက်ချလာသည်။ ပြီး သူ့ကို လှမ်းဖက်ထားရင်း...

“မောင်ကလည်း ဖြူက နောက်တဲ့ဟာကို စိတ်မဆိုးကြေး၊ ဖြူက တော်တော်လေးည့်တာပဲ၊ မောင့်လောက်တောင် ဗဟုသုတ မရှိဘူး”

ဟု သံဝေဂရသံဖြင့် ဆိုသည်။

“မောင်ကျတော့လည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ ဖိဖိုချောင် ကိစ္စလည်း သိလိုက်တာပဲ၊ ဟိုကိစ္စဆိုလည်း သိ၊ ဒီကိစ္စဆိုလည်း သိ၊ မသိတာကိုမရှိဘူး၊ ဘက်စုံကိုတော်နေတော့တာပဲ၊ အဲဒါ ကြောင့် မောင်ကိုချစ်ရတာသိလား”

ခွဲပြီးရင်း ခွဲနေတော့သည်မို့ သူမကို ပြန်သိုင်းဖက်ရင်း သူမနဖူးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲလေ ဖြူရဲ့၊ မောင်တို့လို ရုပ်ရည်ရူပကာဖြောင့်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတွေက ဘက်စုံတော်တတ်ကြတယ်၊ တချို့

ရွက်ကြမ်းရေကြိုလောက်တောင် ရုပ်ရည်မရှိတဲ့လူတွေကျတော့
လည်း ကိစ္စတော်တော်များများမှာ တုံးကြတယ်။ တချို့ပြောပါ
တယ် ဖြူမပါဘူး။”

ရယ်တဲ့ကျွန်းဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ဗိုက်
ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ရင်း ‘မောင်နော်... စောင်းမပြောနဲ့’ ဟု
ဆိုသည်။

“အား... ဖြူ နာတယ်ကွာ၊ ကဲပါကွာ အဲဒါနဲ့ပဲ ဟင်းချက်
တာကြာလို့ လေယာဉ်တွင်းသွားတာ နောက်ကျဦးမယ်”

“ဒီလိုဆို မောင်လိုက်ချက်ကလေး”

သူမက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ဝမ်းသာအားရဆိုသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ချက်တာပြုတ်တာကို မောင်
မလုပ်တတ်ဘူး။ မောင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အဲဒါကို
ဝါသနာလည်း မပါဘူး။ စောစောကဟာတွေ သိနေတယ်ဆိုတာက
မောင်မေမေ ပြောနေတာတွေ ကြားကြားနေလို့သိတာ။ အချက်
အပြုတ်ကို မောင်က စာတွေ့ပဲသိတာ ဖြူရ၊ လက်တွေ့မရဘူး။
အဟဲ”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက
မိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး ‘ထင်တော့ထင်သားပဲ’ ဟု
ဆိုသည်။ ထို့နောက် ပွစ်ပွစ်ရွတ်တာ မီးဖိုခန်းဆီ ချီတတ်သွားသည်။
သူမကတော့ ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို ပြန်ဖြန့်ကာ ဖတ်ဖြစ်သည်။

x x x x

လေယာဉ်တွင်းတွင် သိပ်တော့မစောင့်လိုက်ရ။
“တိုကြီး”
“ညီမလေး”
သူမက လက်ပြရင်း ကိုကြီးဟု မတိုးမတုယ်ဆိုသလို
ကိုကြီးဆိုသော သူမ၏အစ်ကိုကလည်း လက်ပြန်ပြရင်း ညီမလေး
ဟု ကြားရရုံဆိုသည်။ ဓာတ်ရှင်များထဲကလို slow Motion ဖြင့်
ပြေးမဖတ်ကြ။ ဝမ်းသာအားရကြီးတွေ အိုဟမတင်းကြ။
“ကိုကြီးမျက်နှာတွေ ချောင်သွားသလိုပဲ”
“အေး... အသည်းကွဲတဲ့ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်”

မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိနေသော မုဆိတ်မွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေး
များနှင့် ကျားကိုးစီးစားအကုန်သော ခန္ဓာကြီးကိုမှ အားမနာဘဲ
ယောက်ဖကြီးကဆိုသည်။

“ဒါ ကိုကြီးရဲ့ယောက်ဖလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း မေးသော ယောက်ဖကြီးကို သူပြုံးပြရင်း
ဟုတ်ကဲ့ဖြစ်သည်။

“အေး... အတော်ပဲ၊ ညကျရင် သောက်ဖော်သောက်
ဖက် ရပြီ၊ အသည်းကွဲတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်ဖွင့်လို့ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ အကြောင်ကြောင်ပင် ဟုတ်ကဲ့ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်သို့
ပစ္စည်းများတင်ပြီး မောင်းထွက်လာစဉ် ယောက်ဖက သက်ပြင်း
ကိုချင်း၊

“အေး... အသည်းကွဲတာလည်းကွဲတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
ဖိနပ်ပညာ ပရိမီးယားလိဂ်ကတော့ အလွတ်ခံလို့မရဘူး၊ ယောက်ဖ
ရေ”

“ခင်ဗျာ”

ယောက်ဖကြီးကို သူ ‘ခင်ဗျာ’ဟု ထူးဖြစ်သည်။

“မင်း... ငါနဲ့ အတူတူကြည့်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘောလုံး
ပွဲရော ကြည့်ရတာဝါသနာပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ် ကိုကြီး၊ ကြည့်ကြတာပေါ့”

သူ အလိုက်သင့်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဘောပွဲတွေကော လောင်းလို့ရလား”

ယောက်ဖကြီးက မျက်ခုံးပင့်ရင်း မေးသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ရတယ်၊ အခုတော့ အဖမ်းအဆီး
များလို့ မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲတွေ ဝိုင်လုပ်တဲ့ အကြည့်
တော်ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဝိုင်လည်း အရင်နှစ် ပရီးမီးယားလိဂ်
တုန်းက ခွက်ခွက်လန်အောင်နူးပြီး ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းကို
မသိတော့ဘူး၊ သူမရှိတော့ကတည်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်လုံး၊
နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး သံအပြင် လေးလုံးသံပါ မကြားရတော့ဘူး”

“ရပ်ကွက်သန့်သွားတာပေါ့လေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ဝင်၍စကားထောက်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး တစ်လုံးက ဘောလုံး၊ နှစ်လုံးဆိုတာက
နှစ်လုံးထီး သုံးလုံးဆိုတာကတော့ ချဲ့၊ လေးလုံးဆိုတာက ဘာတုန်း
တွ”

“ဪ... လေးလုံးဆိုတာက AIDS ကိုပြောတာပါ”

“ဟုတ်လား... အေး... အေး သဘောပေါက်ပြီ၊
အင်း လေယာဉ်စီးရတာလည်း ညောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ညီမ မကြား
အောင်အော်ပြီး မေးရဦးမယ်၊ မင်းတို့ရပ်ကွက်မှာ မာဆတ်လေး
ဘာလေး မရှိဘူးလား”

အသည်းကွဲယောက်ဖကြီးက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် မေးသည်။

“မာဆတ်လား၊ အရင်တုန်းကတော့ တရားမဝင်အနှိပ်ခန်းတွေရှိတယ်၊ အခုက စီမံချက်နဲ့ လိုက်ဖမ်းလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တရားမဝင်အနှိပ်ခန်းဖွင့်ထားတဲ့ မိုးဆက်လင်းထက်ဆိုတဲ့လူတောင် အစအနရှာမရတော့ဘူး၊ ပြေးပြီလေ”

သူ ယောက်ဖကြီးကို ရှင်းပြဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကလား... အစအနရှာမရမှာလဲ၊ အဲဒီမိုးဆက်လင်းထက်ဆိုတဲ့လူက တောင်ကြီးက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ နေစရာမရှိ စားစရာမရှိ ဖြစ်နေတဲ့ မိုးဆက်လင်းထက်ဆိုတဲ့ မာဆတ် မုန်နေဂျာဟောင်းကို အလုပ်ပေးထားတာလေ၊ သူ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အလုပ်ကလည်း ဝါပဲရှိတာကိုး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သတင်းစုံသော သူ့မက ဝင်၍ဆိုသည်။

“ဪ... တော်တော်သဘောကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ပဲ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

ယောက်ဖကြီးက မေးစေ့ပွတ်ရင်း တလေးတစားမေးသည်။

“ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး နံပါတ်တစ်နေရာကို မကြာခင်ချိတ်

တော့မယ့် သူဌေးကြီး ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်ဆိုတဲ့လူပေါ့”

“ဪ... ကြားဖူးတယ်၊ ကြားဖူးတယ်၊ အရမ်းချမ်းသာပြီး ရုပ်ကလည်းဖြောင့်၊ သဘောမနောကလည်းကောင်း ကိုဇိုးယားမင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့လူပဲ”

(ရေးရတာ အရသာကိုရှိလို့ပါလားဗျ၊ အဟေးဟေး)

သူနှင့် သူ့မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိုသို့ အရသာရှိရှိဖြင့် စကားဆိုကြရင်း အိမ်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြန်မြန်မရောက်လို့ကလည်းမရ တော်ကြာ ကိုကြည်နှင့်ကိုမိုးဆက်က သူဌေးကြီး ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်ကို ချောင်းရိုက်ကြလိမ့်မည်၊ (ဤကား ဂျဂါးချပ်)

“ကဲ... ကဲ ငါ့အခန်းကိုလိုက်ဖို့ ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ မြို့ထဲခဏသွားမယ်၊ ယောက်ဖကားကို လူသွားမယ်၊ ပြန်လာမှ ငါတို့နှစ်ယောက် သောက်ကြတာပေါ့၊ ညီမလေး အမြည်းလုပ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယောက်ဖကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းပြိုင်တူညီတတ်ဖြစ်ကြသည်။

တော်သေးသည်က ရွှေယောက်ဖကြီး သရဲမကြောက်တတ်ခြင်းဟု သူတွေ့မြင်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ယောက်ဖကြီးက သူ့ကို

လှမ်းစော်သည်။

“ဟေ့ကောင်... သောက်ပြီးတာနဲ့ မတိပ်ရဘူး၊ ငါနဲ့မင်း
ဘောလုံးပွဲကြည့်ဦးမှာနော်” ဟု ဆို၏။

x x x x

Women are the whips of Satan.

မိန်းမများသည်ကား မာရ်နတ်၏ ကြာပွတ်များဖြစ်ကြ
တုန်၏။

Persian Proverb

x x x x

“အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာထက် အရှက်ကွဲတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိန်းမတွေက သစ္စာ မရှိဘူးကွ ယောက်ဖရ”

ယောက်ဖကြီး၏ စကားကြောင့် သူမက ‘ကိုကြီးနော်’ဟု ဆိုသည်။

“အေး... ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ငါ့ညီမတော့မပါဘူး”
ယောက်ဖကြီးက နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် ပြင်ဆင်ချက် ကို ဆိုသည်။

“ပါရုန်းစကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ မိန်းမတွေဆိုတာ မာရ်နတ်

ရဲ့ ကြာပွတ်တွေပဲတဲ့၊ အဲဒီစကားပုံ မှန်တယ်ကွာ၊ ရိုက်ချက်က တော့ လုံးဝပြင်းထန်တယ်”

အနည်းငယ်သာသောက်ပြီး အများကြီးမူးနေပုံပေါက် သော ယောက်ဖကြီးကိုကြည့်ရင်း ‘တန်လှချည်လား’ဟု သူတော့ ဖြစ်သည်။ သုံးပက်လောက်နှင့် သူသာဆိုမမူး။

“ငါ စင်ကာပူရောက်ပြီးမှ ရည်းစားနှစ်ယောက်ထားခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက မာရ်နတ်ရဲ့ ကြာပွတ်တွေချည်း ပဲကွာ၊ ငါပဲ လိမ့်ပိန်ပြီး အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်။ အသည်းကွဲခဲ့တယ်ပေါ့ ကွာ”

“မောင်လေးပြောလို့ ကြားပြီးပါပြီ၊ အိမ်က ကိုကြီးအတွက် ပို့တဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံလောက်က အဲဒီ ကောင်မလေးတွေချူလို့ ကုန်တာတဲ့၊ ညီမလေးကတောင် မောင်လေးကို မှာလိုက်သေးတယ်။ ဖေဖေတို့ကို လုံးဝပြန်မပြော မိစေနဲ့လို့”

ရွှေယောက်ဖကိုကြည့်ရင်း သူမကဆိုသည်။

“အေးဟ... ဒီအရွယ်ကြီးအထိ မိဘပိုက်ဆံ သုံးနေရ တာကို ရှက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံကို ကိုယ်ရှာ နိုင်တော့မှာပါ။ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံပြီး အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေး ခဲ့ကြတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ ကိုကြီး၊ ဝှင်ကောင်းရင်

ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း ရှယ်ယာပါလို့ရအောင်”
သူ အမြည်းကို ကောက်စားရင်းဆိုဖြစ်သည်။

“အေး... ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို အသေအချာ
မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဆွေးနွေးနေကြတုန်းပဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါတော့
မေမေတို့ဆီ ချက်ချင်းသွားနိုင်လိမ့်ဦးမယ် မထင်ဘူး။ ငါးရက်
တစ်ပတ်တော့ မင်းတို့အိမ်မှာ သောင်တင်လိမ့်ဦးမယ်”

ယောက်ဖကြီး၏အဆိုကြောင့် သူ သောက်လက်စအရက်
တ သီးကာသွားသည်။ ငါးရက်တစ်ပတ်ဟု ဆိုလိုက်သည်ကိုး။

“ကိုကြီးက ဒီမှာတစ်ညပဲတည်းမှာ” ဆိုသော မရွှေ့ချောကို
လှမ်းကြည့်တော့ သူမက မသိလိုက်၊ မကြားလိုက်သလို လုပ်ကာ
နေသည်။

ယောက်ဖကြီး ငါးရက်တစ်ပတ်နေသည်က အကြောင်း
မဟုတ်၊ ညတိုင်း လိုက်သောက်ကာ အဖော်ပြုရမည့်အဖေက
စိတ်လေးစရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးဆိုလို့တော့ တစ်သက်လုံးနေလည်း
ကိစ္စမရှိ။ အခုက ဘောလုံးပွဲကိုလည်း ကြည့်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊
မကြည့်ချင်သည်ဖြစ်စေ သူ့ဘေးမှာ အဖော်ပြုကာ ကြည့်ပေးရဦး
မည်။

စကားစမြည်ဆိုလိုက် သောက်လိုက်နှင့် ညဆယ့်တစ်နာရီ
ကျော်လာသောအခါ သူမက တဝါးဝါးသမ်းလာသည်။

“ညီမလေး... နင့်ကိုကြည့်ရတာ အတော်လေး အိပ်ချင်
နေပုံရတယ်၊ သွားအိပ်တော့၊ ငါတို့က ညနှစ်နာရီလာမယ့် ဘောပွဲ
ကြည့်ဦးမှာ၊ နင်သွားအိပ်နှင့်တော့”

“ဟုတ်... ဒါဆို အိပ်နှင့်တော့မယ်နော်”
သူ့ကိုပြောသည်လား၊ သူမ၏အစ်ကိုကို ပြောသည်လား၊
မသိသော စကားကိုဆိုရင်း သူမက အိပ်ခန်းဘက် ချီတက်ကာ
သွားသည်။

“ကဲ... ငါ့ညီမလည်း သွားပြီဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့
ဝမ်းဆော့ရအောင်၊ ဟိုကောင်တေ၊ ခြေနဲ့မကန်ခင် မင်းနဲ့ငါ
လတ်နဲ့ကန်ရင်း စောင့်ရအောင်”

ယောက်ဖကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဝမ်းစက်ကို ပြေးဖွင့်
သည်။

“ကိုကြီး”
“ဘာလဲကွ”

မရဲတရဲခေါ်သော သူ့ကို ယောက်ဖကြီးက ‘ဘာလဲကွ’ဟု
ခပ်ဆတ်ဆတ်ထူးသည်။ သူတမင်ပင် ဝါးခနဲသမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်နေပြီဗျာ၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်
ကျ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ခပ်စောစောသွားရဦးမယ်ဆိုတော့”
“ဟတောင်... တော်တော့”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ ယောက်ဖကြီးက လက်ကာပြသည်။

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျာ”

ယောက်ဖကြီး၏အမေးကို သူပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ကြောင် သွားသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ ဘောလုံးပွဲကို မယှက်မကွက်ကြည့်ကို ကြည့်ရမယ်။ ဘောလုံးပွဲကြည့်လို့ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ဒဏ်လောက်ကို တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိကိုရှိရတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဒီဂိမ်းစက်က ဆော့ဖို့ ဝယ်ထားတာမဟုတ်လား၊ ဝယ်ထားရင် ဆော့ရတယ်ကွ။ လျှာမရှည်နဲ့ လာဆော့”

လူကို ဘာမှပြောခွင့်မပေးဘဲ စကားကို အနိုင်ပိုင်းကာ ဆိုရင်း ယောက်ဖကြီးက ‘အခုဆော့မယ်ဆိုရင် နှစ်နာရီကျော် ကျော်လောက် ဆော့လို့ရသေးတယ်’ဟု ရေရွတ်သည်။

“ငါ စင်ကာပူမှာတုန်းက ငါတို့ဘော်ဒါတွေထဲမှာ လုံးဝ ချန်ပီယံ၊ မင်းတော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

ပါးစပ်က ကျိန်းဝါးနေသော ယောက်ဖကို အမြင်ကတ် ကတ်နှင့် နှစ်ပွဲဆက်တိုက် သူ အနိုင်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ရှုံးနိမ့်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ဖကြီး မျက်နှာတွေ နီကာ ရှုံးမဲမဲပြီး ပါးစပ်က ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောလာသည်။

“ငါမူးနေလို့ပါ၊ မင်းလက်ရည်က မိလောက်ကြီးမဟုတ်ပါ ဘူး”

သူ သုံးပွဲမြောက် အနိုင်ကန်ပစ်လိုက်သည်မို့ ယောက်ဖ ကြီး အမူးတွေဘာတွေပြောပြီး မျက်လုံးတွေ ပြုကာလာသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လာ နောက်တစ်ပွဲ”

မနိုင်မချင်း ကျေနပ်မည်မဟုတ်သော ယောက်ဖကြီးကို သူ့လျှော့ကန်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ယောက်ဖကြီးတ ခိုင်မိ သည်။

“ဟေ့ကောင်. . . မင်း မလျှိုနဲ့၊ မလျှိုနဲ့၊ ငါ့ကို မင်း လက်ကုန်ကန်စမ်းပါ”

ပါးစပ်ကပြောရင်း လက်ကကန်နေသော ယောက်ဖကြီး ကို သူအနိုင်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ကန်ရင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ နှစ်နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး ဘောပွဲလာနေပြီလေ”

“ဟကောင်. . . လျှာမရှည်နဲ့၊ သူများတန်တာ ကြည့်မယ့် အစား တိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကန်တာတ ပို Feel ရှိတယ်ကွ။ ဘာလဲ ကြောက်နေပြီလား”

အောက်ကလည်းနေသေး ကြောက်ပြီလားလည်း မေးနေ သော ယောက်ဖကြီးကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် သူ ဆက်တိုက် အနိုင်ကန်ဖြစ်သည်။

တစ်ပွဲပြီး နောက်တစ်ပွဲ နောက်တစ်ပွဲဖြင့် အချိန်က လေးနာရီထိုးခါနီးလာသည်။

“ဝါး . . . ကဲ ကဲ ယောက်ဖ မင်းလည်း ကုမ္ပဏီသွားရမှာ ဆိုတော့ တရေးအိပ်လိုက်ဦး၊ ငါလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး အိပ်တော့မယ်၊ ကဲ ကဲ သွား သွား”

သူ ဝမ်းသာအားရ ထအရပ်မှာ မိုက်ခနဲ မျက်စိပြာကာ သွားသည်။ တစ်ညထဲနှင့်ပင်လျှင် ယောက်ဖကြီးကို သူ့ကြောက် နေမိသည်။ တစ်ပတ်သာဆိုလျှင်တော့ သူ သက်ပြင်းကိုသာ ချဖြစ်သည်။

x x x x

“အိမ်ပြန်ရမှာတောင် ကြောက်လာပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွ”

သူ့စကားကို ခိုင်မြဲက အမေးရှိသည်။

“စောစောကပဲ ယောက်ဖကြီးက ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ ဘောလုံးကန်ဖို့ ဂိမ်းစက်ရယ်ဖီလုပ်ပြီး စောင့်နေတယ်၊ အမြန်ပြန် ခဲ့တဲ့ကွ”

“ယောက်ဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြိတ်အနယ် ချစ်ကြည်ရေး ပွဲစဉ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရန်နောင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်။

“မနေ့ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်ထားသေး။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း တစ်မှေးမှ မမှေးရ၊ အခု အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ငရဲက စောင့်နေပြီ၊ တောက် မ၊ သားပြောတော့ တစ်ညတဲ့၊ ငါ့နှယ်ကွာ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

သူ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အဆိုကို သကောင့်သားနှစ်ကောင်က တခွိုးခွိုးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းလာသည်မှီ သူတိုင်ဖြစ်သည်။

“ဟကောင်”

“ဗျာ . . . တို့ကြီး”

“မလာသေးဘူးလားကွ”

“လာပါပြီ ကိုကြီး။ အခုပဲလာတော့မလို့”

“အေး . . . ပြီးရော၊ ဘယ်မှဝင်မနေနဲ့၊ အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာနော်၊ ငါ့စီမှာ ဘောလုံးကန်ဖို့ သွေးပူလေ့တုင့်ခန်းလုပ်နေတယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ကိုကြီး”

“အေး . . . ဓါပဲ၊ ဓါပဲ၊ ငါတ တခြားလူနဲ့မကန်ချင်ဘူး။ မင်းနဲ့ပဲတန်ချင်တာ၊ ဓါပဲဟေ့”

ဘေးမှသတောင့်သားနှစ်ကောင်ကိုပါ ကြားပါစေတော့ ဟု Speaker ဖွင့်၍ ပြောသည်မှီ သကောင့်သားနှစ်ကောင်လည်း သူတို့ပြောသမျှတို့ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ခိုင်မြဲတို့

နှစ်ကောင်ကတော့ ဖုန်းကြီးကိုင်ကာ ငိုငိုတိုင်းဖြင့် ငိုက်ချင်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်လို့သာနေကြသည်။

x x x x

သို့နှင့် တစ်ပတ်ပြည့်ရန် နှစ်ရက်အလို။

ငါးရက်မြောက်နေ့. . .

“မောင်”

အသံနှိမ့်တာခေါ်သော သူမကို ‘ဘာလဲ’ဟု သူ အသံနှိမ့်
ကာပင် ပြန်၍ ထူးဖြစ်သည်။ သူမက အသံကိုနှိမ့်လျှက်နှင့်ပင်. . .

“ကိုကြီး မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်တဲ့၊ သူ့ကိစ္စတွေပြီးပြီတဲ့”
ဟုဆိုသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မိန်းမရယ်၊ ထိပေါက်ရ
သလိုပါပဲလားကွာ၊ မောင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ မျက်တွင်းဟောက်

ပက်နဲ့ အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်နေပြီ၊ ဖြူရဲ့အစ်ကို ရောက်လာ
ကတည်းက မောင့်မှာလေ တစ်မှော့မှ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ
သေးဘူး၊ မနက်ဖြန် အမှန်အကန်ပြန်ဖြစ်ပါစေဗျာ”

“ဟကောင်”

“ခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းဝမှ အော်လိုက်သော ယောက်ဖကြီး
၏ အသံကြောင့် သူ လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ် လန့်ဖြန့်ကာသွားရ
သည်။

ရောယောင်ပြီး ခင်ဗျာဟု ထူးဖြစ်သည်။

“မင်းတို့လင်မယား ဘာတွေ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့
ပြော နေကြတာတုန်း၊ မျက်နှာကြီးကိုပြီးလို့၊ မင်းပြုံးတာ ငါ
စိတ်ခါပဲမြင်ဖူးသေးတယ်”

“ဪ. . . တျှန်တော့ကုမ္ပဏီရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ
အကြောင်း ဖြူကို ပြောပြနေတာ၊ ဝမ်းသာစရာတွေပြောနေမှ
တော့ ပြုံးပြီပေါ့ ကိုကြီးရာ”

“အေး. . . ဝမ်းသာစရာအသာထား၊ လာခဲ့ ဂိမ်းဆော့ရ
အောင်”

ယောက်ဖကြီးက ‘လာခဲ့’ဟုဆိုသည်။

“ဆော့မယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကို ဆော့ဦး
မှာ၊ ဖြူ စောစောကပြောတဲ့ ကုမ္ပဏီကိစ္စလေ တကယ်ပြောတာ

နော်၊ မောင် နားကြားမမှားဘူးမဟုတ်လား”

သူဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိသည်မို့ သူမက ခွီးခနဲရယ်ကာ
‘တကယ်ပြောတာ’ဟု ဆိုသည်။ ‘တကယ်တဲ့၊ တကယ်ဆိုပါလား’
နားဝင်တွေ့ချိုလို့ကပ်ပုံများ။

x x x x

ကားလက်မှတ်ဖြတ်ထားသော ရွှေယောက်ဖကြီးကို
အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရသည်မို့ သူ အထူး
တလည် အူဖြူနေမိသည်။

ကားပေါ်သို့ ယောက်ဖကြီး၏ အိတ်များကို ခပ်သွက်
သွက် တင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က ကိုကြီးကို ကြာကြာနေစေချင်တာဗျ၊
အခုလို ငါးရက်ခြောက်ရက်ထဲနဲ့ ပြန်တော့ စိတ်ကို မကောင်းဘူး၊
အဟုတ်ပြောတာ”

မျက်နှာကို ခုနစ်အို ရှစ်အိုကျအောင် အိုပစ်လိုက်ရင်း

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

သူမကတော့ သူတမင်ဟန်လုပ်ကာ ဆိုနေမှန်းသိသည်မို့ သူ့ကို မချိုမချင်ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နေချင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအိမ်မှာ ဂိမ်းလေးဆော့လိုက်၊ ဘော်ဒါတွေဆီသွားလိုက်နဲ့ ငါ့ရဲ့ အသည်းကွဲရောဂါတောင် ပျောက်သလောက်နီးနီး ဖြစ်သွားတယ်၊ အဟုတ်ပြောတာ”

“အိုဗျာ . . . နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ကြာကြာနေရမယ်ဗျာ၊ ကိုကြီး အခုလို ခဏလေးနဲ့ပြန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဂိမ်းဆော့ဖော်မရှိလို့ ဟာ . . . တာ . . . တာကြီးဗျာ၊ အဟုတ်ကြီး ပြောတာ”

‘သူဟုတ်’မှတော့ တိုယ်လည်း ဟုတ်ပစ်သည်။

“မေမေတို့ မျှော်နေမှာစိုးလို့ပါကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်တာတောင် သူတို့ဆီ ချက်ချင်းပြန်မလာဘူးဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့ သွားရမှာ၊ ကိုယ့်သဘောလိုဆို မသွားဘူး”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်က ကိုကြီး ဒီမှာ ကြာကြာနေပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ၊ ဆုတောင်းမပြည့်ဘူးဗျာ၊ မပြန်စေချင်သေးဘူး”

အူလှိုက်အသည်းလှိုက် ဖျော်ရွှင်မှုများကို ဇွတ်ဖုံးဖိရင်း သူဆိုဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖြူ ဖုန်းက မြည်လာသည်။

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ အခုပဲ ကိုကြီးကို အဝေးပြေး ဝိတ်သွားပို့တော့မလို့”

ယောက္ခမကြီးဆီက ဖုန်းဟု သူသိလိုက်ရသည်။
“ရှင်”

သူမက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ‘ရှင်’ဟု ဝမ်းသာအားရဆိုသည်မို့ သူ့ရော ယောက်ဖကြီးပါ သူမကိုကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . xxx . . . xxx xxx xxx ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဒါပဲနော်”

စကားကို အကြာကြီးနားထောင်နေပြီး သူမက ဒါပဲနော် ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုဘေးလွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်သည်။ ပြီး . . .

“ကဲ မောင် မောင့်ဆုတောင်းတော့ ပြည့်ပြီ”

“ဘာ . . . ဘာပြည့်တာလဲ”

“အခုပဲ မေမေက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကိုကြီးကို မလာခဲ့တော့နဲ့၊ ဒီအိမ်ကပဲစောင့်တော့တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

ယောက်ဖကြီးက ဝင်၍မေးသည်။

“မနက်ဖြန် ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး မင်္ဂလာဆောင်ရှိတယ်တဲ့၊ မသွားမတောင်းမို့လို့ လာခဲ့ရမှာတဲ့၊ အဲဒါ တစ်မိသားစုလုံးသွားရမှာမို့လို့ မနက်ဖြန်မနက် လေယာဉ်နဲ့ ဖေဖေရော မေမေရော၊ မောင်လေးရော ရောက်မယ်တဲ့”

“တကယ်”

သူ့ယောင်ရမ်းကာ တကယ်ဟု မေးဖြစ်သည်။

“တကယ်ပြောတာ၊ ပြီးတော့ မန္တလေးကို နောက်ရက်မှ ပြန်မှာ၊ မနက်ဖြန်တစ်ည ဖြူတို့ဆီမှာလာအိပ်မယ်တဲ့၊ မိသားစု စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပျော်စရာကြီး”

“ဘယ်... ဘယ်လို... ဘယ်လို”

သူ့ နားသိပ်မရှင်းသည်မို့ မေးဖြစ်သည်။ ယောက်ဖကြီးက တော့ ၎င်း၏ခရီးဆောင်အိတ်များကို ကားပေါ်မှပြန်ချကာ အိမ်ထဲ သို့ သွင်းကာနေသည်။

“ဪ... မောင်ကလည်းဇလ ဖေဖေတို့အားလုံး မနက်ဖြန် တစ်ည ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်ကြမယ်တဲ့၊ အဲဒါပြောတာ၊ ကဲ ကဲ ဖြူ စီစဉ်စရာရှိတာ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမက အိမ်ထဲသို့ လွှားခနဲ ဝင်ချသွားသည်။

“တစ်ည”

‘တစ်ည’ဟု သူ့ရေခွက်ရင်း နေရာမှာတင် ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ အိပ်ရေးပျက်သော ညတွေ များခဲ့ပြီမို့လားမသိ မိုက်ခနဲဖြစ် သွားသည်မို့ ကားကို ကမန်းကတန်း လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

မူးခနဲ မိုက်ခနဲဖြင့် ကမ္ဘာကြီးက လိုသည်ထက်ပို၍ လည်နေသလို ခံစားနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ယောက်ဖကြီး၏ အသံကို သူ့ကြားလိုက်

သည်။

“ယောက်ဖရေ”

“ဗျာ”

“လာဟေ့ ဂိမ်းဆော့ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ၏ ‘ဟုတ်ကဲ့’သည် ဖျော့တော့သော အားမရှိသော ခပ်ယဲ့ယဲ့မျှသော လေသံဖြစ်သည်။ စိတ်သာတင်းမထားပါက နေရာမှာတင် သူပုံကျသွားမည်လားမသိ။

“ယောက်ဖရေ... လာလေကွာ”

“လာပြီကိုကြီးရေ... လာပြီ”

သူ့အာခေါင်းခြစ်ကာ ပြန်၍ ထူးဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဖြင့် လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် တုန်ရီလျက်။

x x x x

ခင်ဗျားတို့ ယုံလား။

မယားပြောတော့ တစ်ညတဲ့။

ဟုတ်ကဲ့. . .

မယားပြောတော့ တကယ့်တကယ်ကြီးကို တစ်ည

ထဲ. . .

တစ်ညဆိုမှ. . . တကယ့်တစ်ညထဲသာ. . . ။

ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ။

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

